

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

SAVAŞTA İRADE DEVRİMDE ISRAR

20. MÜCADELE YILINDA LENİNİST SAFLARA

MARKSİZMLE KAZANMAK

Marksizmin, dünya proletaryasının sınıf savaşımında, proletaryanın toplumsal devriminde oynadığı etkin devrimci rol, reformist ve oportünist çevrelerce bilerek gözardı edilir. Oysa ki Marksizm olmaksızın proletaryanın zafere ulaşması düşünülemez bile. Marksist teori proleter kitleler içinde derin kök salmıştır. Maddi yaşamı dönüştürme gücüdür.

Marksizmin devrimde nasıl sürekli ve aktif bir rol oynadığını çok iyi kavrayan ve söyleyenlerden biri de Fidel Castro'dur. Fidel Castro Küba Devrimi'nden sonra zaferi nasıl kazandıklarını açıklarken Marksizmin hareket üzerindeki etkileyici gücünü bütün açıklığıyla gözler önüne serer:

"Marx'tan insan toplumunun ne olduğunu öğrendik. Bunu okumamış ya da kendisine bunlar anlatılmamış bir insan, gece vakti ormanın ortasında bırakılmış gibidir. Kuzeyi, güneyi, doğuyu, batıyı bilmez. Marx bize toplumun ne olduğunu ve insan toplumunun gelişim tarihi fikirlerini öğretti. Marx olmadan, tarihi olayları, eğilimleri ve gelişmesini tamamlayamamış bir insanlığın konumunu tam olarak yorumlamamızı sağlayacak bir formül oturtamazsınız."

Fidel ve Küba Devrimi'nin öncüleri, Marx'ın görüşlerine dayanarak toplumu tanırlar ve onun nasıl değiştirileceğini öğrenirler. Fidel aynı yerde, Marx ve Lenin'i okumamış ve kavramamış olsalardı Küba'da devrimi zafere ulaştıramayacaklarını özellikle belirtir.

Fidel ve arkadaşları, Marx'ın, Engels'in ve Lenin'in görüşlerine dayanmamış olsalardı bu denli az insanla bir devrimi nasıl başlatır ve götürürdü. Aynı yüzyıl içindeki tüm proletarya devrimleri aynı yolu izledi: Marksizmin devrimci teorisine dayanmak. Avrupa işçi sınıfı hareketi olsun, Latin Amerika emekçi halk hareketleri olsun, Asya ve Afrika'daki hareketler olsun, hepsi Marksist teorinin yol göstericiliğinde hareket etti ve devrimlere yöneldi. Marksist teori ve yöntemi temel almadan hangi işçi sınıfı hareketi kendisine kurtuluşu gösterecek bir program oluşturabilir?

Politik özgürlük ve ekonomik kurtuluşu hiçbir bulanıklığa düşmeden açık ve berrak olarak işçi sınıfının önüne koyan Marksizmin devrimci teorisidir. Bütün ülkelerin işçilerinin programlarına koydukları o etkileyici eylem istemi olan "proletaryanın toplum adına tüm toplumsal üretim araçlarına el koyması"nın emekçi sınıfa öğreten Marx'ın fikirleridir.

Denizler de tıpkı Fidel ve Che gibi bir avuç insanla devrimi gerçekleştirmek için yola çıktıklarında onlara yol gösteren Marksizm olmuştur. Sosyalist bilim sayesinde içinde yaşadıkları toplumu tanıdılar, emekçilerin mülk sahibi sınıflar tarafından nasıl ezilip sömürüldüğünü bilimsel yoldan kavradılar. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı ilkesini Lenin'in düşüncelerinden yola çıkarak ortaya koydular. O günden bu yana eylemden eyleme koşan devrimci hareketin sahip olduğu devrimci görüşlerin kaynağı Marksizm-Leninizmdir.

Dünya işçi sınıfı hareketi, dünya komünist hareketi Marksizmin devrimci ilkelerinin yerine reformist ilkelere dayanmış olsaydı, çağın etkin ve sürükleyici bir gücü haline gelebilir miydi? Bu soruya dünya proletaryasının sınıf savaşımının zengin pratiği yanıt verebilir: Kesinlikle hayır! İşçi sınıfı Avrupa'da 19. yüzyılda çeşitli tarihlerde ayaklandı. Ayaklanan işçiler bu sırada henüz Marksizmin etkisine girmemişlerdi. İşçilerin dayandıkları görüşlerin onların yenilgilerinde belli bir etkisi olmuştur. Başka zamanlarda da işçi sınıfı nesnel koşulların etkisiyle sermaye egemenliğine karşı ayaklanabilir, bu olanaklıdır, ancak Marksist ilkelerin şekillendirdiği devrimci bir program olmadan hedefine ulaşamaz. 20. yüzyılın bütün bir sınıflar mücadelesi tarihi göstermiştir ki, Marksist görüşler esas alınmadan burjuvaziye karşı, devrimci bir işçi sınıfı hareketi oluşamaz.

Sosyal reformistler ve oportünistler de Marksizmi kabul ederler. Fakat onların kabul ettikleri devrimci Marksizm değildir. Marx'ın burjuvalarca da kabul edilen yanlarıdır. Burjuvazi, reformistler ve oportünistler, Marksizmi devrimci yanlarıyla değil, onu yalnızca bilimsel araştırma yanlarıyla kabul ederler. Küçük burjuva sosyalist hareketlerin kendileri

için uygun gördükleri Marksizmin lafzıdır. Marksizmin bilimsel görüşleri çözümlene yöntemi ve devrimci ilkeleri dünya işçi sınıfı hareketinde öylesine kök salmış ve genel kabul görmüştür ki işçi sınıfını etkilemek isteyen her politik hareket onu sahiplenmek durumdadır. Ama bu öylesine bir sahiplenmedir ki Marksizmde devrimci olan ne varsa tümünü bir kenara bırakıyorlar.

Marksizm bir doğma değil, bir eylem kılavuzudur. Dünyayı değiştirmek ise geleceğin bir sorunu değil günümüzün bir sorunudur. Sermayenin egemenliğine son verecek olan bir devrimi ilerinin sorunu olarak görenlerin, onu güncel pratiğin konusu olarak görmeyenlerin, günlük pratik olarak yapacakları tek şey kurulu düzeni yamamak olacaktır. Devrimci Marksistler işçi sınıfını kurtuluşa götürecek devrimci istemleri sıralayıp sonra da onları geleceğin bir sorunu olarak günlük mücadelenin dışına atmazlar. Gerçekten devrimci Marksist olanlar emekçilerin kurtuluşunu güncel politikanın ve güncel pratiğin temel bir görevi olarak görürler. Marksist teoriyi devrimci temelde, sınıfların ortadan kaldırılması mücadelesi temelinde kavrarlar. Proletarya devrimci Marksizmle kurtuluşa ulaşır.

Emekçi kitlelerin tekelci egemenlik sistemine karşı verdiği mücadelenin sonuç alabilmesi için bu mücadelenin devrimci çizgide sürdürülmesi gerekiyor. Emekçilerin sınıf mücadelesi devrimci bir çizgide gelişmeden burjuvazi karşısında bir üstünlük sağlayamaz ve başarıya ulaşamaz. Reformist çizgide sürdürülen mücadele ise kitlelerin yenilgiyle sonuçlanır. Bugüne kadar emekçi sınıflara zafer getiren mücadele yalnızca devrimci çizgide yürütülen mücadele olmuştur.

Devrimci bir dönem olmadan proletarya kapitalizmin yerini alacak olan sosyalist topluma geçemez. Devrimci dönemde kitle mücadelesinin odağına iktidarın emekçi sınıfı tarafından ele geçirilmesi hedefi var. İktidarın ele geçirilmesi ve devrimci bir iktidarın kurulması devrimin temel bir sorunudur. Emekçi kitleler devrim ve iktidar için mücadeleye giriştikleri için dönem devrimci bir dönemdir. Devrimci dönem, iktidar uğruna devrimci bir çizgide sürdürülen, devrimci bir iktidarın kurulmasıyla sonuçlanan ve proletarya diktatörlüğünün kurulmasına kadar varan bir dönemdir. Bu, kapitalizmden komünizme geçiş dönemidir. Devrimci dönüşümler dönemidir. Bu geçiş her ülkede çeşitli biçimler alabilir. Ancak bir şey kesindir; kapitalizmden komünizme geçiş devrimci çizgide yürütülen bir mücadele olmadan gerçekleşemez.

Devrimci dönem genelde devrimci diktatörlük dönemini özelden ise proletarya diktatörlüğü dönemini kapsar. Marx, kapitalizmden komünizme geçişte devrimci bir dönüşüm döneminin yeralacağını ve bunun politik biçiminin proletarya diktatörlüğü olacağını söyler. Devrimci diktatörlük, halk kitlelerinin tekelci burjuvazi üzerinde şiddet uygulamaksızın, burjuva egemenliği devirecek devrimci ve yıkıcı bir hareket olmaksızın olanaksızdır. Emekçilerin devrimci diktatörlüğü (Demokratik Halk İktidarı) zora dayalı bir mücadeleyi, devrimci nitelikte mücadeleyi zorunlu olarak gündeme getirir. İç savaş şiddete dayalı mücadele olarak devrimci bir iktidarla sonuçlanmak zorundadır. Sınıf mücadelesi gerçeğini kabul eden iç savaş gerçeğini de kabul etmek durumundadır; iç savaş gerçeğini kabul eden bu savaşın devrimci sonuçlarını da kabul etmek zorundadır.

Proletaryanın Marksist ilkelere dayanarak oluşturduğu devrimci programını yaşama geçirmesi için her şeyden önce emekçi kitlelerin devrimci enerjisini harekete geçirmesi gerekiyor. Bu noktada yaşamsal soru şudur: Hangi mücadele biçimi kitlelerin devrimci enerjisini harekete geçirebilir? Emekçi sınıfların devrimci enerjisini yalnızca devrimci bir çizgide yürüten bir mücadele harekete geçirebilir. Bunun en iyi ikna edici pratik kanıtı geçen yüzyılın toplumsal devrimleridir. Bu soruya yalnızca tarihin ürettiği pratik malzemelere dayanarak değil, Marksizmin devrimci teorisine dayanarak da yanıtlayabiliriz.

Marksizmin devrimci teorisine donanmış bir proleter devrimci hareket zafere ulaşır.

C.DAĞLI

DEVİRİM TARİHİNİN ÜÇÜNCÜ DÜĞÜMÜ YA DA DÜZEN-İÇİ SON ÇIKIŞ

Otoyollar üzerindeki “köprüden önce son çıkış” tabelaları gibi, 15 Temmuz hükümet toplantısıyla hız kazanan ve İçişleri Bakanının ayaklarına karasular indiren yol haritasının üzerinde de benzer bir ifade yer alıyor: “Devrimden önce son düzen-İÇİ çıkış”.

Hükümetin yürüttüğü bu devlet projesi -adına “Kürt Açılımı” diyorlar- hız kazandıkça; bir devlet yöneticisinin ağzından duymaya hiç alışık olmadığımız barış-kardeşlik gibi laflar havada uçtuğunda, pek çok emekçide haklı bir kuşku oluştu.

Birbiri ardına gelen olaylar dizisini bir kenara bırakarak, yalnızca günlük olana bakan kısır kafaların ilk aklına gele, bunun bir ABD planı olduğuydu. Sürecin emperyalist politika planlarıyla ilgili elbette yadsınamaz. Ancak, hükümetin “Kürt Açılımı” adını verdiği tavizler politikasını salt ABD planları ile açıklamak, iki noktada sakat bir düşüncenin sonucudur.

İlki, Türk egemen sınıflarını, ABD emperyalizminin basit bir kuklası derekesine düşürmek, sakat anlayışıdır. Ne yazık ki bu cephede, böyle düşünenler hiç de az değil ve onlara göre Türk tekelci sermayesinin hemen hiçbir konuda sınıf iradesi yoktur. Bu bakış açısı, klasik sömürgecilik ilişkilerini temel alıyor, yani henüz bir sermaye birikiminin ortaya çıkmadığı o dönemi; bunun yanında, işbirlikçilik temelindeki bağımlılık ilişkilerini hiç anlamamış görünüyor. Oysa bağımlılık ilişkilerinde, bağımlı ülke egemen sınıfları, basit bir kukla olmaktan çıkmış; kendine ait sınıf çıkarları, politik gelenekleri ve örgütleri ile, iç dinamiklerin yani ülke içi sınıflar mücadelesinin belirleyici etkisine girmişlerdir. Türk egemen sınıflarını ABD’nin basit bir kuklası olarak görmek, bu topraklarda süre giden sınıflar mücadelesini hiçe saymaktır. İç dinamikler, bağımlı ülke egemenlerine, emperyalist odaklardan farklı bir politik yapı kazandırır. Elbette bu farklılığın bir sınırı vardır ve emperyalizmin çıkarlarıyla çatışan noktada biter. Yine de bu sınır, bağımlı ülke egemen sınıflarının kendi politikalarına sahip olmaları anlamına gelmez.

ABD’nin Türkiye üzerindeki planları bir giz değil. Özellikle Güney Kürdistan’daki bağımsız devlet oluşumunu Türk egemenlere kabul ettirmek, hatta Türkiye’yi bu yeni devlete koruyucu-hami olarak atamak isteği biliniyor. ABD bu noktada Türk tekelci egemenliğini neredeyse on yıldan uzun süredir sıkıştırılmaktadır. Bu plan ve isteklerin tarihini, 1999 yılına, yani Öcalan’ın yakalanıp teslim edilmesine dek geriye götürebiliriz. Ancak Türk tekelci sermayesinin bu ABD planına, neden 1999’da, Irak’a yönelik işgalin başlayacağı 2003’te, ya da planın yeniden ısıtılıp gündeme getirildiği 2006’da değil de, şimdi kabul edip uygulamaya koymuştur? Süreci yalnızca ve basitçe ABD planlarıyla açıklayanların cevaplaması gereken ilk soru budur.

Bu bakış açısının ikinci ve daha önemli sakatlığı, devrimin gücünü küçümsemektir. Hükümetin “Kürt Açılımı” adını verdiği tavizler politikasının ardındaki devrimin yarattığı o büyük baskıdan neredeyse hiç söz edilmiyor. Aslında, reformist ve oportünist çevrelerin bu hatası, basit bir hata değildir. Onlar, uzun zamandır devrimin gücüne olan güven ve inançlarını kaybetmişlerdi. Oysa onlar, karamsarlığın en dibine vurduğunda, devrim çok güçlü dip a-

kıntılılarıyla kıyıyı dövmeye başlamıştı bile. Tarihin cilvesi; küçük burjuva devrimciliği devrimci iktidar dışında her şeyle ilgilenirken, devrim yıkılmaya uğraştığı karşı-devrim kalesinden kaya parçaları koparmaya başlamıştı.

“Kürt açılımı” denilen bir dizi taviz hazırlığı, bir ilk değildi. Özellikle son iki yıl içinde gelişen kitlesel hareketler karşısında burjuvazi, ancak tavizler vererek ayakta kalabildi. Geçen yıl hükümetin sosyal sağlık sistemini tümüyle değiştiren yasa tasarısı, uzun süredir olanlardan uzak kalan milyonları genel bir eylemde bir araya getirince, tasarı duvara toslamıştı. Kıdem tazminatlarını ortadan kaldıran yasa tasarısını hükümet, gündeme dahi sokmaktan çekindi. Bundan sonra, ardi ardına gelen kimi tavizler, bu konuda burjuvazinin tutum değişikliğine gideceğini düşündürecek kadar çoktu. Nazım’a vatandaşlık, TRT Şeş’in alelacele yayına girişi, Alevi yurttaşlara yönelik kimi açılımlar, hep bu zaman diliminde meydana geldi. Halka, 1 Mayıs’ın tatil edilmesiyle devam etti ve sıra, en önemli tavizler dizisine, “Kürt açılımı”na geldi. Son süreci salt bir ABD planı gözüyle bakanlar, bir süredir egemen tekelci sermayenin sürdürdüğü bu tavizlerin ne anlama geldiğini sormuyorlar bile.

Birleşik Devrimin Gücü

Devrime en küçük güvenleri kalmamış olanların cevaplayamadıkları bu iki soruya biz, tek bir cevap verelim: Sözü edilen “Kürt açılımı”, bir süredir devam eden bir dizi tavizlerin sonunda ve on yıldan fazla bir süreden bu yana bilinen ABD planlarına rağmen, ancak 2009 yılında ciddi anlamda gündeme gelebildi, çünkü bu ülke egemenlerinin en büyük korkusu, Türkiye ve Kürdistan birleşik devriminin aynı zaman kesitinde yükselişe geçmesidir. Olan budur.

Kürt halkı, 1999’da ya da 2006’da, şu anki kadar güçlü bir bilinç ve örgütlülüğe sahipti. Ancak bu, burjuvaziyi dize getirmek için yeterli olmuyordu. Çünkü bu topraklarda devrimin temel karakteri, birleşik bir devrim, iki ülke halklarının mücadele birliğine dayalı bir devrim oluşudur. Bu birleşik karakter, aynı zamanda zaferin de bir garantisidir.

Kimi dönemler farklılaşan dinamikler, Türkiye ve Kürdistan devriminin birleşik karakterini geri plana çekebilmektedir. Kimi zaman biri, kimi zaman diğeri öne geçmiştir ya da geri düşmüştür. Her iki ülke devrimlerinin birbirine koşut ilerlemedikleri zaman, bu dengesizlik egemen sermaye sınıfına önemli bir politik hareket alanı sağlayabilmektedir. Ezen ve ezilen ulus gerçekliğine dayalı çelişkiler, bu dengesizlik ortamında, oldukça etkin olabilmektedir. Eğer Kürdistan Devrimi ileride, Türkiye’deki devrim geride ise, bu durumdan burjuvazi şovenizmi yükseltmek yoluyla yararlanmaktadır. Eğer tersi oluyorsa, Türkiye Devrimi ileride, ama Kürdistan Devrimi geride kalıyorsa, bu kez ezen ulus devrimcileri içinde küçük burjuva sapmalar güç kazanmaktadır. Böylesi dönemlerde, Türkiye küçük burjuva devrimcileri, bağırklarından söküp atamadıkları ulusalcılık ve Kemalizm hastalıklarına engel olamamaktaydılar. Nitekim, 1970’li yıllarda olan budur. Henüz Kürdistan Devrimi gerideyken, Türkiye devrimi almış yürümüşü.

Ancak Küçük burjuva hastalıklar nedeniyle, devrimin etkisi altında kalan büyük kitleler için Kemalistler ve ordu, ilerici bir misyon yüklüymüş gibi görünmekteydiler. Yükselen Kürdistan Devrimi, kitlelerin bağrındaki bu hastalığı yakıp kül edecek fırsatı henüz bulamamıştı. Bu nedenle, kitleleri sermaye sınıfı ve onun politik aygıtına karşı, devrimci bilinçle donatmakta büyük eksiklikler yaşandı. 1970'li yıllar, faşizmi sermaye sınıfı ve onun devletinden değil, ama MHP'den ibaret sayan bir kitle yarattı. Çünkü Kürdistan Devrimi, ancak ve ancak bu devrim, sermayenin topyekün faşist karakterini açığa çıkartabilirdi.

Hemen belirtmeliyiz ki, Türk tekelci sermayesi, ne zaman ki Türkiye ve Kürdistan Devrimi aynı çizgide yükselmeye başlar, ancak işte o zaman büyük bir korkuya kapılır ve politikalarında ciddi değişimler gerçekleştirir. 1970'li yılların sonlarına doğru, Kürt halkı da kitlesel ve de silahlı olarak devrime akmaya başladığı andan itibaren, Türk sermaye sınıfı, büyük bir korkuya kapıldı. Sermayeyi 12 Eylül darbesine sürükleyen pek çok nedenin başında, devrimin birleşik karakterinin güçlenmesi yer alır. Bu, uzun devrim tarihinin, ilk önemli düğüm noktasıdır.

Küçük Burjuva Devrimciliğinin Sınırları

1990'ların hemen başında durum oldukça farklıydı. Bu kez, birleşik devrimin Kürdistan ayağı öndeydi, serhıldanlar müthiş bir devrimci rüzgar estiriyordu. Öte yandan Türkiye Devrimi, henüz yeniden ayağa kalkmayı başaramamıştı. Fakat, 90-91 döneminde Türkiye Devrimi de önemli bir yükseliş eğilimi yakaladı. 1 Mayıs Taksim kavgaları, işçilerin ve kamu çalışanlarının grev ve eylemleri ve nihayet Zonguldak madencilerinin sarsıcı eylemi, tekelci egemenliği sonsuz bir korkunun pençesine düşürdü.

Birleşik devrimin aynı kesitte, aynı dönemde yükselişe geçmesi, 1991'de burjuva iç savaşın patlak vermesine neden oldu. İlan edilmemiş burjuva iç savaş "topyekün mücadele" adı altında uygulanmaya, bu yılda başlandı. Bu politika, pek çok açıdan öncekilerden önemli bir kopuşu gerektiriyordu. O tarihten sonra sokak infazları, açık infazlar, gözaltı kayıpları, kentlerin bombardımanla harabeye çevrilmesi, binlerce köyün boşaltılması, geniş çaplı kitle katliamları (Sivas, Lice, Gazi) bu politikanın ana unsurlarıydı. Önceki dönemle kıyaslanamayacak çapta ve yoğunlukta uygulanan dehşet politikaları, birleşik devrimin önünü kesmeyi hedefliyordu.

Buna rağmen birleşik devrim, 90'lı yılların ortalarına dek,

“Kürt açılımı” denilen bir dizi taviz hazırlığı, bir ilk değildi. Özellikle son iki yıl içinde gelişen kitlesel hareketler karşısında burjuvazi, ancak tavizler vererek ayakta kalabildi. Geçen yıl hükümetin sosyal sağlık sistemini tümüyle değiştiren yasa tasarısı, uzun süredir olanlardan uzak kalan milyonları genel bir eylemde bir araya getirince, tasarı duvara toslamıştı. Kıdem tazminatlarını ortadan kaldıran yasa tasarısını hükümet, gündeme dahi sokmaktan çekindi. Bundan sonra, ardı ardına gelen kimi tavizler, bu konuda burjuvazinin tutum değişikliğine gideceğini düşündürecek kadar çoktu. Nazım'a vatandaşlık, TRT Şeş'in alelacele yayına girişi, Alevi yurttaşlara yönelik kimi açılımlar, hep bu zaman diliminde meydana geldi. Halka, 1 Mayıs'ın tatil edilişiyle devam etti ve sıra, en önemli tavizler dizisine, “Kürt açılımı”na geldi. Son süreci salt bir ABD planı gözüyle bakanlar, bir süredir egemen tekelci sermayenin sürdürdüğü bu tavizlerin ne anlama geldiğini sormuyorlar bile.

yükselme eğilimini sürdürdü. İle de bir tarih vermek gerekirse, bu yükselişin 97 başına dek sürdürdüğü söylenebilir. Ancak bu tarihten sonra, daha ileri gitmekten çekinen küçük burjuva karakterli öncüler nedeniyle, Türkiye Devrimi ivme kaybetmeye başladı. Çok değil daha bir yıl önce barikatlarda devrimci iktidar sloganları atılırken, bir yıl sonra mahkeme kapılarında “adalet” haykırılıyordu. Bir yıl önce egemenleri ezecek bir zaferden söz edilirken, bir yıl sonra yalnızca “belli mevziler kazanmak”tan söz edilir olmuştu. Türkiye Devriminde oldukça kalabalık bir grup olarak küçük-burjuva devrimciliği, kendi politik sınırlarına gelmişti ve daha öteye geçemezdi. Kitleleri de daha ötelere taşıyamadılar ve tornistan ettiler. Geriye düşen Türkiye Devrimi sayesinde tekelci sermaye, Kürdistan Devrimine olanca gücüyle yüklenebildi ve 1999'da bilinen sonuca ulaştı, UKH önderini hapsederek, bu devrimin de ivmesini düşürdü.

Tüm bunlara rağmen, birleşik devrimin nesnel koşulları olanca gücüyle varlığını sürdürdüğü için, bu gerilemeler öznel

faktöre bağlı geçici karakterli gerilemeler oldu. Ve nihayet birleşik devrim, 2008-2009'dan itibaren yeniden aynı düzlemde, aynı anda yükselme eğilimine girdi. Son iki yılın büyük olaylarını hatırlayanlar, şunu rahatça görebileceklerdir: Sermayenin tüm bastırma girişimleri ters tepiyor, kitleler daha fazla sokaklara çıkıyor, daha korkusuz eylemlere girişiyorlar; adeta politik zincirler tek tek kırılıyor. Öte yandan Kürdistan Devrimine karşı savaşan güçler, müthiş bir moralsizlik içine girdiler. Adeta “görünmeyen” bir düşmanla savaşmaktan bitap düşen sermaye güçleri, kitlesel şovenist gösterilerle konumunu güçlendirmeye çalıştıysa da, bu süreç bir noktadan sonra çözülme tehlikesi barındırmaya başladı.

Gerçekten de, sermayenin silahlı-silahsız bürokrasisi bir çözümlenme aşamasına doğru dolu dizgin gitmekteydi. İşte, birleşik devrimin (ne tek başına Türkiye Devriminin, ne de Kürdistan Devriminin yaratamayacağı) bu muazzam baskısı, tekelci sermayeyi politikasında köklü değişiklikler yapmaya zorladı. Bu, birleşik devrimin tarihinde üçüncü düğüm noktasıdır. İlki 12 Eylül darbesiydi ve tam bir kesinti yarattı; ikincisi, 1991 burjuva iç savaşın başlangıcına denk geliyordu. Şimdi, üçüncü düğüm noktasından geçmekteyiz ve burjuvazi devrimi tam anlamıyla bastırarak ya da dehşet içinde boğacak gücü kendinde bulamıyor; yapabildiği tek şey, tavizlerle günü kurtarabilmek.

Devrim tarihinin bu üç düğümü bile, devrimin nasıl bir gelişim gösterdiğini anlatmaya yeter. Günlük olaylara takılıp kalan değil, ama büyük ve stratejik düşünebilenler için, apaçık bir gelişimdir bu.□

DEVİRİMİN ZAFERİ İÇİN HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ

Gelişmeleri yakından takip edenler hatırlayacaklardır. Kısa bir süre öncesine kadar “devlet kurumları arasında tam bir uyum, mutabakat var” denilerek başlatılan “açılım” tartışmaları, bir anda devlet kurumları arasındaki çelişki ve çatışmaları daha da derinleştiren bir sürece dönüştü. “Devlet projesi” olarak sunulan “açılım” sistemin içinde bulunduğu ekonomik ve siyasi krizi bir üst boyuta taşıdı. Deyim yerindeyse şişeden çıkan cin ortalığı öyle bir karıştırdı ki, Türkiye tekelci kapitalizmi ve sermaye sınıfı kendisini daha büyük bir bunalımın ortasında buldu.

Biz sorunu bugüne kadar değişik boyutlarıyla ele aldık. Bu defa sorunun sermaye sınıfı saflarında yarattığı dağılma ve çözülme açısından ele almak istiyoruz.

Elbette bu dağılma ve çözülme AKP’li grup başkanı Bekir Bozdağ’ın MHP’lilere söylediği “uluma” tartışmalarından çok daha fazla belirtile kendisini ortaya koymuş bulunuyor. Hükümet ve muhalefet partileri arasında yaşanan tartışmalar giderek daha da sertleşiyor ama eğer sorunun kaynağına inceksek burada da takılıp kalmamız gerekiyor.

Tüm adımların devrimin büyük baskısı altında atan burjuvazi kısa ömürlü uzlaşmalarla süreci götürmek istiyor ama bunu da başaramıyor. Devrimci dönemlerde devrime karşı oluşturulan her mutabakat bir süre sonra yerini başka çelişki ve çatışmalara bırakıyor. Bunun nedenini birilerinin niyetlerinde değil, nesnel gelişmelerin kendisinde aramak gerekiyor.

Başbakanın, onun amiyane tabiriyle “yılbaşından önce bu işi bitirmek istemesi”nin, aceleciliğinin altında yatan neden başka bir şey olmalı. Başbakanı bu denli sıkıştıran, onu bu denli baskılandıran şey nedir dersiniz? Açık ki AB’ye tam üyelik görüşmeleri bu döneme denk geliyor. TC Hükümeti alenacele bir takım tavizlerle ulusal kurtuluş hareketini politik çevirmeye alıp, kaşla göz arasında tasfiye etmeyi ve kendisini AB havuzuna atıp deyim yerindeyse devrimin hararetinden kurtulmayı planlıyor. El çabukluğu marifet “Kürt Açılımı”nı da “demokratik açılım”a dönüştürerek AB’nin gözünü boyamayı düşünüyor olsalar gerek. Zira, bu konuyu hükümet adına çeşitli çevrelerle müzakere eden İçişleri Bakanı Beşir Atalay’a TÜSİAD ziyareti sırasında TÜSİAD Başkanı Arzuhan Doğan Yalçındağ tarafından söylenen şu sözler, hükümetin telaşında haklı olduğunu gösteriyor. “1999 Helsinki Zirvesi sonrası Türkiye’nin AB adaylığının resmen tesciliyle önemli bir sürece girilmiştir. (...) Bugün sorun teşkil eden pek çok konunun Türkiye’nin yüksek demokratik standartlara ulaştıkça anlamını gitgide yitirecektir ve doğal bir çözüm sürecine girilecektir” ve TÜSİAD başkanı sorunun çözümü için toplumsal bir uzlaşmayla gerçekleştirilecek bir “anayasa değişikliği” öneriyor. Yine TÜSİAD Başkan Yardımcısı Ümit Boyner de kimsenin öküz altında buzağı aramasına gerek olmadığını, hükümetin planını görmek istediklerini Ekim gibi planı yüksek istişare toplantısında görüşüp görüşlerini bir raporla kamuoyuna açıklamayı düşündüklerini dile getiriyor. “Öküz altında buzağı” kimin aradığı da biliniyor. Son darbe planının deşifre olmasıyla iyice güç kaybeden ordu ve onun genelkurmayı söz konusu olan “anayasa değişikliği” olursa bazı kellelerin sokaklarda yuvarlanabileceğinin sinyallerini veriyor. Ama deyim yerindeyse bu tulut

artık kimseyi korkutmuyor. En son Taraf gazetesi tarafından servis edilen 17 Ağustos 2009’da patlayan el bombasıyla 4 askerin ölümü olayı dahil ordu daha çok köşeye sıkıştırılıyor. Elbette sermaye sınıfının kendi içindeki çatışmaların yansıması olan bu gerilimlerin bugünden nereye evrileceğini kestirmek mümkün değildir. Hükümet bir yandan genelkurmay başkanlığının ortaya koyduğu “kırmızı çizgiler”i aşmamaya gayret ederken bir yandan da Başbakan, “ne olursa olsun geri adım yok” diyor. “Geniş bir toplumsal mutabakatın desteğiyle köklü ve kalıcı bir çözümün eşiğine geldiklerini” söylüyor. Ve eklemeyi unutmuyor, “siyaset risktir, ekonomi risktir, daha ileri gidiyorum, yaşam risktir. Biz bu riskleri üstelenerek yola çıktık ve gereğini yapacağız”. Başbakanını “gereğini yapacağı”ndan ne anladığı bir yana, yaşamın risk altında olduğunu ima eden bu sözleri bile Türkiye ve Kürdistan’da devrim sürecinin nasıl gerilimli bir dönemden geçtiğini göstermeye yeter. Hatırlanacaktır daha önce de “biz bu yola çıkarken yanımıza, iki gömleğimizi aldık; biri bayramlık biri idamlık” demişti. Yine Başbakan konuya ilişkin AKP grubuna yaptığı uyarıda “söz ola kestire başı” diyordu. Eğer bir ülkenin başbakanı böyle sözler edebiliyorsa, kim orada olayların normal seyrinde geliştiğini söyleyebilir ki. Ya da devletin tepesinde olduğu söylenen mutabakatın nasıl bir mutabakat olduğunu bu sözlerden daha iyi ne gösterebilir ki! Devletin bir diğer partisi CHP, “Kürt açılımı dış kaynaklı” diyerek, deyim yerindeyse hükümeti vatan hainliği ile suçlamaya çalışıyor ve “sistemin muhafızları”nı göreve çağırıyor.

İşte devrimin gelişiminin burjuvazinin bütün kanatlarını ve onların siyasal temsilcilerini getirdiği durum budur. A. Öcalan’ın üzerinde yoğun tartışmalar yapıldığı “yol haritası”na dair basında çıkan haber, tartışmaların daha da alevleneceğini gösteriyor. “Kürtler için ortak vatan hem Türkiye hem Kürdistan’dır” diyor Öcalan, “Türklerde hem Türkiye’yi hem Kürdistan’ı ortak vatan olarak kabul edecekler.” Başbakanı döne döne “tek dil, tek bayrak, tek millet, tek vatan” diyen bir ülkede bu sözler deyim yerindeyse gündeme bomba gibi düşüyor. Sözler, ağırlığını dönemin devrimci karakterinden, egemenler arasındaki çelişki ve çatışmaların had safhada olmasından alıyor. Ve başbakan hemen cinin şişesini kapatmaya çalışarak, ulusa sesleniş konuşmasında “mevcut anayasanın elverdiği ölçüde” adımlar atıldığını söylüyor. Böylece bir “anayasa değişikliği”ne cesaret edemediklerinin sinyallerini veriyor. Diğer yandan kalede açılan gediklerden Kürt halkının zafer bilinci boyatıyor. Kürt halkı müthiş bir kendine güvenle savaşımında geline düzeyden daha geriye düşmek istemediğini herkese gösteriyor.

Türkiye ve Kürdistan’da devrim şimdi çok daha güçlü dinamiklerle gelişiyor. Ulusal Kurtuluş Hareketinin tasfiyesine dönük adımlar reformistleri hayal kırıklığına uğrattırcasına bu işin hiç de öyle sanıldığı kadar kolay olmadığını gösteriyor.

Devletin tepesindeki çelişki ve çatışmanın bu kadar yoğun olması, sermaye sınıfının kendi arasında bir bütünlük olmadığını gösteriyor. Devrimi engellemek için attıkları her adım onları daha çok bunalıma sokuyor. Burjuvazi artık ne yaparsa yapsın devrim için çalışmaktan kurtulamıyor.

Kürt ve Türk halklarının mücadele birliğinin sağlanması bu süreci hızlandıracak, devrimin zaferini yakınlaştıracaktır. □

GENÇ YOLDAŞ SÖYLEŞİLERİ: KRİZ VE ULUSAL SORUN

Son dönemin en çok tartışılan konularından ikisi kriz ve ulusal sorun. Gündemin temel maddeleri durumunda. Genç yoldaşlar bu iki konuyu ele aldılar söyleşilerinde. 23 Ağustos'ta Taksim Ayışığı Sanat Merkezi'nde tartışıldı konular.

Canlı, zengin tartışmalarla geçti saatler. Krizin ele alındığı ilk bölüm yaklaşık iki saat sürdü. Kriz tanımıyla başladık. Ve ardından tarihsel bir olgu olarak iktisadi krizleri ele aldık. Meta ekonomisi ile kriz arasındaki bağıntı konuldu ortaya. Kapitalizmin genetik yapısının krizi nasıl kaçınılmaz kıldığı üzerinde duruldu.

Krizi ilk dile getiren Marx değildi. Çeşitli iktisatçılar, Fourier gibi sosyalistler krizin dinamikleri üzerine kafa yormuşlardı. Klasik iktisatçılardan sonra gelen burjuva iktisatçılar, tipik mazeretçiler olarak, her türlü bilimsel kaygıyı bir kenara attıklarından, kapitalizm ve kriz ilişkisini tamamen gözlerden saklamaya çalıştılar. Marx, kapitalist ekonominin nasıl kaçınılmaz olarak krizi ürettiğini bütün açıklığıyla ortaya koydu.

Söyleşimiz, Marx'ın bu görüşlerinin ana hatlarının ele alındığı tartışmalarla devam etti. Kapitalist ekonominin çeşitli dinamikleri ve bunun nasıl krizlere yol açtığı ortaya konuldu. Kapitalizm potansiyel olarak krizi bağrında taşır ve diğer birçok çelişkisi ile birlikte hızla kendi kaçınılmaz çöküşünü hazırlar. Ama sadece hazırlar. Çünkü kriz; eskinin devam edemediği ama yeninin de eskinin yerini alamadığı bir süreci ifade eder. Yeninin egemen olması için öznel bir müdahale gereklidir. Aksi takdirde çürüme her şeyi kaplayarak sürer.

Kriz konusundan sonra, yaklaşık 1 saatlik bir ara verildi. İnsanlar arada da kriz konusunu konuşmaya devam ettiler. Söyleşinin ikinci bölümü başladı.

Bir önemli konudan bir başka önemli konuya, yani; ulusal sorun konusuna geçildi. Anlatıcı bir arkadaşımız ilk önce ulusun ne olduğunu anlatarak başladı konusuna. Sonrasında ise u-

lusal sorunun özünde ne ifade ettiğini anlattı. Genel olarak ulusal sorun tarihsel evrimi içinde ortaya konuldu. Burjuvaların kendi ulusal pazarlarına hakim olma sorunu olduğu söylendi. Haliyle bu bir burjuva sorunudur. Kapitalizmin ilk dönemlerinde Avrupa'da ve dünyanın pek çok bölgesinde bu sorun çözülmüştü. Ama kapitalizmin emperyalist aşamasından ve özellikle 1917 Ekim Devrimi'nden sonra, bu sorunun çözümü de proletaryanın sırtına yüklenmiş oldu. Bu konuda proletaryanın ilkeli ve tutarlı tavrının UKKTH (Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı) ilkesini savunmak olduğu belirtildi. Hatta bu konuda doğru tavrı sergilemek için komünist olmak dahi gerekmiyor, tutarlı demokrazizmin ulusal sorun konusunda doğru tavrı takınmak için yeterli olduğu söylendi. Sonrasında Kürt ulusal sorununun tartışılmasına geçildi. Kürdistan'ın statüsüyle başlayan tartışma, güncel

politik durum ve olasılıkların ele alınmasıyla devam etti. İkinci bölüm yaklaşık 2,5 saat sürdü. Böylece iki temel konu, ne yazık ki sınırlı bir süre içerisinde anlatılmaya ve kafadaki soru işaretleri çözülmeye çalışıldı. Gelen her kes açısından verimli geçen bir gündü. Öğretici ve eğitici idi. Ulusal sorun konusu da verilen kısa arada tartışılmaya devam edildi.

Kısa aradan sonra sahneye çıkan Ayışığı Müzik Topluluğu, verdiği kısa dinleti ile günün son etkiliğini de gerçekleştirmiş oldu. Bir sonraki söyleşinin duyurusu yapıldıktan sonra etkinlik sona erdi. Genç yoldaşlar için son derece verimli bir gündü. Eylül ayında yapılacak olan söyleşinin konusu ise; gençlik örgütlenmesi ve mücadelesi; gençliğin örgütlenmesi önündeki sorunlar ve çözümler olarak belirlendi. Bir sonraki söyleşimizde görüşmek dileği ile...

**DÖB / Devrimci Öğrenci Birliği
Genç Yoldaş Dergisi**

PROLETARYANIN KÜRESEL BAŞKALDIRISI

Son yıllarda proletaryanın eylemlerinde küresel çapta bir yükseliş ve sıçrama yaşanıyor.

Asya kıtasında, İran'dan Güney Kore'ye ve diğer tarafta da Bangladeş'e kadar bir çok ülkede proletaryanın devrimci eylemleri gerçekleşiyor. Proletarya, eylemlerini devrimci kararlılıkla sürdürüyor. İran'da işçiler sık sık grev ve işgal yapıyor, yürüyüş yaparak, lastik yakarak ana yolları kapatıyor. Çok yaygın işkencelere, tutuklamalara rağmen işçiler eylemlerini sürdürüyorlar. G. Kore'de proletaryanın devrimci bir mücadele geleneği olduğu biliniyor. Haziran ve Temmuz ayları boyunca Ssangyong Fabrikası'nda yaşanan işten atılmalara karşı süren işyeri işgali savaş görüntüleriyle sürdü. Polisle çatışmalar oldu. Sermayenin özel timlerle ve savaş araçlarıyla havadan, yerden yaptığı saldırılara proletarya büyük bir kararlılıkla karşı koyarak savaştı. Proletaryanın devrimci kararlılığını ve devrimci bir savaş sürdürme yeteneğini sergileyen bir örnek yaşandı. Bangladeş'te yaşananlar da, kıtadaki devrimci yükselişin bir örneği. Grevi kazanan işçilerin üç önderinin grev sonrası işten atıldığı işyerinde işçiler, iş bırakıp işverenlerin ikisini dövüyorlar, yolları kapatıyorlar. Polisin ve yandaşı çeteler Astarların saldırısıyla iki işçi ölünce, bölgede işçiler ayaklanmaya başlıyorlar. Başkent Dacca'nın sanayi bölgesindeki bu ayaklanma, işçilerin öldürüldüğü fabrikanın basılması, makinaların, depoların yakılması, Ansarların kulübelerinin yakılmasıyla sürüyor. Bu süreçte bir işçi daha katlediliyor. Ayaklanma günlerce sürüyor. İşe devam eden fabrikalar basılıyor, depolar ve fabrikalar yakılıyor. Ayaklanmaya katılanların sayısı yirmi bini buluyor. Ayaklanmalar Haziran sonu ve Temmuz başına denk geliyor. Burada işçi sınıfının sınıf refleksiyle gösterdiği tepki önemli. Saldırıları karşısında giderek yayılan katılımla, topyekün bir ayaklanma oluyor. Baskı ve cinayetlere verilen tepkiyle burjuvazinin kurumlarını, yasalarını tanımayarak, sınıflar savaşımının yasalarına uygun eylemler geliştiriyorlar. Burjuva güçlere karşı proleter öfkeyle, kinle savaşıyor. Bangladeş proletaryası-

nın eylemleri, sınıf kurtuluşunu gerçekleştirme amacına uygun olarak sert biçimlerle sürüyor. Sınıf mücadelesinin gereği olarak sınıfın, eylemlerde mücadele birliğini gerçekleştirmesi, hep birlikte ayaklanmaları işçi sınıfının kurtuluşu yolunda ileri bir gelişmedir. Bu eylemlerin sendika inisiyatifini dışında gelişmesi hareketin devrimci yükselişinin süreceğinin bir göstergesidir.

Afrika kıtasının bir ucu olan Mısır'da işçi eylemleri, son yıllarda, küçük çaplı ayaklanmalara, devlet güçleriyle çatışmalara varan devrimci bir yükseliş içinde. Cezayir'de yaz aylarında demir-çelik işçileri greve çıktı. G.Afrika'da yetmiş bin maden işçisi greve çıktı. G.Afrika'da yaşanan grev, kıta işçileri açısından önemli. On yıllar boyu faşist Apartheid rejimine karşı büyük bir savaş yürüterek tüm dünya halklarının sempati ve desteğini alarak zafer kazanmışlardır. G.Afrika emekçileri greve çıkıp çatışmalara giriyor. Bu eylemleriyle sınıfsal özgürlüğünü de kazanma yolunda olduğunu gösteriyor. Güneyde 1990'lı yıllarda faşist Apartheid rejimini yıkan G. Afrika'nın proletaryası, Kuzeyde ise 1960'larda sömürgecilğe karşı devrimci savaşı zafere taşıyan Cezayir'in proletaryası şimdi sınıf mücadelesini yükselterek gündeme geliyorlar. Sermaye sınıfının egemenliğine karşı bir zafer kazanılması zorunluluğu bu gelişmelerde kendini gösteriyor. Afrika kıtasındaki devrimci gelişmeler, yüzyılları bulan en ağır sömürüye, köleleştirmeye, katliamlara uğramış halklardan, proletaryanın ağır sömürü ve kölelik zincirlerini bir daha hiç bir biçimiyle yaşamayacak şekilde tarihin çöplüğüne atma kararlılığını gösteriyor.

Avrupa'da son süreçte işçiler sık sık rehlin almaları, patlayıcı ve yanıcı maddelerle işyeri işgalleri yapıyor. Kapitalizmin ilk ortaya çıkıp geliştiği, proletaryanın da sınıfsal kurtuluş mücadelesini ilk başlattığı kıtada son on yıllar boyu proletaryanın sınıf savaşımında önemli bir sıçrama olmadı. Şimdi ise büyük bir sıçrama sürecine girildi. Proletarya alışılmış sendikalist, düzen içi yöntemleri aşmaya başladı. Fransa'da işten atılmalar karısında yöneticilerin rehlin alınması ve işyeri işgali artık çok sık

görülen bir eylem oldu. Yine işten atılmalara karşı yanıcı patlayıcı vs. malzemeler kullanılarak işyerlerini işgal eylemleri yaşanıyor. Devletle çatışmaya hazır olarak ellerindeki her türlü aracı bir silaha dönüştürüyorlar. Almanya'da emekçiler sendikalara rağmen sokaklara çıkıyorlar. Lüksemburg'daki bir emperyalist tekelin merkezi değişik ülkelerden gelen işçilerin baskın ve kuşatmasına uğruyor. Birçok ülkede proletarya sık sık devlet güçleriyle çatışmalara girmeye başladı. Avrupa ülkeleri genelindeki işçi eylemleri geçen yıllara göre daha sert eylemlerdir. Şimdi çalışan işçiler bir kaç yıl önce hiç bilmedikleri eylemleri yapıyor, bu eylemlerin önderleri olmaya başlıyorlar. Bu gelişmelerin AB ülkelerinde olması ayrıca önemlidir. Emperyalistler kendi merkezlerinde emperyalist sömürüden aldıkları güçle kendi ülkelerinde proletaryanın mücadelesini hep geri bir çizgide tutmaya çalışıyorlardı. Şimdi artık emperyalizmin merkezlerinde de proletaryanın mücadelesi yükseliyor. Bu yükseliş sendikaları ve reformizmi aşarak gerçekleşen devrimci bir yükseliştir. Avrupa'da artık proletaryanın yükselen kavgası öne çıkıyor ve bu kavga tüm emekçiler üzerinde devrimci bir etki yapıyor.

Kuzey Amerika'da ABD ve Kanada'da işçi grevleri, eylemleri daha sık görülmeye başlandı. Emperyalist merkezlerde proletaryanın mücadelesinde görülen yükseliş buralarda da yaşanıyor. Grevler hem yaygınlaşıyor hem de daha sık görülüyor.

Latin Amerika, her gün çatışmaların, grevlerin olduğu bir kıta. Yerküre üzerinde devrimci yükselişin en yaygın ve en ileri düzeyde olduğu kıtada işçiler ve emekçiler her gün bir ülkede ayağa kalkıp sokakları, alanları zapt ediyor. Çatışmalar, ölümler, yaralanmalar, yoğun gözaltılar, tutuklamalar, işkenceler yaşanıyor. Bu yöntemler, her türlü baskı yöntemi artık sonuç veren yöntemler olmaktan çıkmış. Faşist darbeler sokakları ele geçiren halk tarafından durduruluyor, püskürtülüyor. Ne faşist darbeler ne de faşist devletlerin baskıları halkı durduruyor. Emekçilerin grevleri, ey-

lemleri çoğu zaman çatışmalara dönüşüyor. Sermaye sınıfının her saldırı politikası karşısında emekçilerin ayaklanmalarını buluyor. Büyük bir devrimci birikime sahip olan L.Amerika proletaryası geniş emekçi yığınlarla birlikte sermaye sınıfı karşısında giderek daha fazla etkili oluyor, sermaye iktidarlarını etkisizleştiriyor. Kanlı çatışmaların sık sık yaşanması, devrimci yükselişi, sınıflar savaşımının boyutlarını gösteriyor.

L.Amerika'da bazı ülkelerin proletaryası sosyalizmi kurma yolunda büyük bir yol kat etmiş durumda. Sosyalizmi kurma yolundaki ülkelerde sermaye sınıfı ile iç çatışmalar sürüyor. Ancak proletarya güçlü bir konum elde etmiş durumda. İçinden geçtiğimiz süreçte L. Amerika proleterleri dünya proletaryasının bayraktarlığını yapıyor, en önde sosyalizme yürüyor.

Dünya çapında, proletaryanın emekçilerin eylemlerinde yükseliş, sığrama görülüyor. Eylemlerdeki yükselme ve sertleşme aynı zamanda bilinçlerde etki yapıyor. Proletaryanın sınıf savaşımındaki yükselişi uzlaşmaz devrimci bilinci de yaygınlaştırıyor.

Bütün ülkelerde mücadelenin aynı biçimlerde ve aynı düzeyde gelişmesi beklemez. Çelişkiler her ülkede farklı düzeyde yaşanır. Her ülkede tarihsel, toplumsal, yapısal vs. nedenler ve kapitalizmin eşitsiz gelişiminin ortaya çıkarttığı farklılıklar çelişkilerin farklı düzeylerde olmasına yol açar. Şimdi değişik ülkelerde sınıf savaşımının düzeyinde geçen yıllara göre farklılık var. Bu farklılaşma, birincisi proletaryanın eylemleriyle sınıf savaşımında daha ileri çıkması; ikincisi, proletaryanın daha ileri politik düzeye ulaşmasıdır. Tüm kıtalarda bu farklılaşma görülüyor. Avrupa'da hiç deneyim yaşamamış yeni kuşak proleterlerin öne çıkması, hızlı bir bilinçlenme sürecinde olması, Afrika'da sınıf mücadelesini öne çıkaran eylemlerin yükselmesi, Asya'da sınıf eylemlerinin sertliği ve yaygınlığı, L. Amerika'da sermaye iktidarlarını yıkmaya yönelik eylemlerin büyüüp yaygınlaşmasında bu özellikler görülüyor.

Kimi yerlerde sendikalar aşılmış, pasif, alışıldık yöntemleri aşılmış, kimi yerlerde de bunlar aşılmaya başlanmıştır. İşçilerin devrimci eyleme geçmek için burjuva sendikacıları ve sendikalist anlayışı aşma-

ları gerekiyordu. Bu süreçte bu gerçekleşiyor. Burjuva sendikalara rağmen işçiler eyleme geçiyor, sokaklara çıkıyor, iş bırakıyorlar. Zora dayalı devrimci mücadele yöntem ve araçlarını kullanıyorlar ve bu yaygınlaşıyor. Proletaryanın sınıf eylemi her yerde giderek daha sertleşiyor.

Dünyanın değişik ülkelerinde yaşanan devrimci eylemler proletaryanın mücadelesinin daha ileri ulaşmasını sağlıyor. Bir ülkede gerçekleşen ileri örnekler diğer ülkelerde mücadele eden proletaryaya örnek oluyor. Mücadelenin küresel çapta yükseliş içinde olduğu bu süreçte bir ülke proletaryasının ortaya koyduğu devrimci nitelikli eylemler diğer ülkelerin proletaryasınca coşkuyla benimseniyor. Proletarya geçmişin birikimlerini taşımanın yanı sıra yaşanan canlı örneklerle mücadeleyi zenginleştiriyor.

Sistemin küresel bunalımı proletaryanın dünyayı kaplayan eylemleriyle daha da derinleşiyor. Proletarya yükselen eylemleriyle sistemin küresel bunalımını küresel yıkıma ve sistemin yok oluşuna götürecektir. □

ANTEP'TE POLİS TERÖRÜ

21 Ağustos Cuma günü sabaha karşı saat beş sıralarında Güzelvadi ve Vatan mahallesinde polis terör estirdi. 7 kişinin evleri basılarak gözaltına alındı. Tutuklanan 7 kişinin isimleri ise şöyle; Hasan Özmen, Ramazan Özmen, Yahya Gengeç, İdris Atilla, Nuh Taş, Ömer Özmen, Rıdvan Bağrıyanık. Göz altına alınanlar emniyete götürülerek işkenceye maruz bırakıldı.

Konuya ilişkin İHD'de 28 Ağustos'ta bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasında ev baskınlarında gözaltına alınıp tutuklanan 7 kişiden 3'ünün çocuk yaşta olmalarına rağmen cezaevinde kötü muamele gördüğü, adli tutsaklar arasına konulduğu bildirildi. Tutuklananlardan birside kanser hastası" olduğu bildirildi. "Çocuklara dayak atıldıktan sonra adli suçlu büyüklerin koğuşuna konulmuş. Koğuşta da dayak yiyen çocuklar; durumu gardiyanlara bildirdikleri için gardiyanlardan ayrıca hakaret işitmişler. Aileleri ile yaptıkları görüşme sırasında yaşadıkları ile ilgili bilgi" verdikleri söylendi.

İHD başkanının okuduğu metinden sonra aileler Kürtçe konuşarak baskınları anlattılar.

Bir tutuklu annesi olayı şöyle anlattı: "saat beş sıralarında geldiler. Kapımıza vurdular. Kocamı da işyerinden getirdiler.

Evimizde arama yaptılar, her şeyimizi, sandıklarımıza kadar aradılar. 5 çocuğum da korktukları için başlarını battaniyeyle kapattılar. Sonra ben çocuğumun görüşüne gittim. Çocuğa işkence etmişler. Çocuğum ağlamaya başladı. Çocuğumu adlilerin yanına koymuşlar. Ben bunu kabul etmiyorum. Siyasilerin yanına koyunlar. Ben müdürden şikayetçiyim. Çocuğumu oradan çıkarınsınlar, kabul etmiyorum."

Çocuğu kalp hastası olan İdris Atilla'nın anne ise "saat beşte geldiler. Ben onlara çocuğum kalp hastası olduğumu söyledim, dövmesin-

ler diye; ama çevik kuvvet polisleri çocuğum kafasını duvara vurarak kelepçelediler. Sonra emniyete götürdüler oradan da adli suçluların yanına koymuşlar. Bunu kabul etmiyorum, ben emniyet müdüründen, savcıdan, hakimden şikayetçiyim" dedi.

Bir yandan devlet "Kürt açılımı" diyerek Kürt halkını kandırırken, bir yandan da her türlü baskı ve zoru kullanarak insanları tutukluyor, işkenceler yapıyor. Kürt halkına umut gibi görünen açılım paketinden ise her zamanki gibi işkence, gözaltı, tutuklama ve katliamdan başka bir şey çıkmıyor.

KÜRT HALKI DEVRİMİLE ÖZGÜRLEŞECEK

Antep / Mücadele Birliği Platformu

AGİT YOLDAŞ MEZARI BAŞINDA ANILDI

“Yaşayanlar Görecek, Ve İşler Yürüyecek, Ve İşler Yürüyecek!..”

Bu sene de Agit'imiz Yaşar Bulut'u anmak için 26 Ağustos Çarşamba günü mezarı başındaydık. Ölümsüzleşen tüm devrim savaşımları için saygı duruşu ile başladı anmamız.

Agit'imizin yaşamını ve mücadelesini anlattı bir arkadaşımız. Yaralı olarak ele geçtiğinde, işkencecilere boyun eğmediğini, son nefesine kadar “Yaşasın Partim TKEP/Leninist” sloganını haykırdığını söyledi.

Her zaman, Leninist Parti'nin ilk ölümsüzleşen gerillası olmak istediğini söyleyen ve bunu başaran Yaşar Bulut için iki arkadaşımız şiir okudu. “Hiç görülüş mü öldükten sonra da savaşmadığımız! / Ölüp ölüp dirilip yaşar olduk / İşte şimdi hazır ol düşman /

Etse et...
kansa kan! /
Açtık işte
kanatlarımızı. / Hadi dizil
sıraya duvar duvar,
/ İstersen dağ dağ dizil / Ama ölmeye hazır-

lan!” dedi. Müzik grubundan bir arkadaşımız ise, Yaşar Bulut adına yazılmış bir parçayı söyledi bize.

“Agit için söyleyecek sözü olan var mı?” sorusuna karşılık bir öğrenci arkadaşımız söz aldı ve “bu yalnızca sembolik bir anma değil, daha derin bir anlam taşıyor. Bunun önemini görmek için (etrafta bizi kameraları vb ile izleyip taciz etmeye çalışan polisleri gösteriyor) etrafa bakmamız yeterli. Onlar, Agit'in son kuşununa kadar savaştığını biliyor, ve onun kararlılığını bizim gözlerimizde de görüyorlar. Biz de bunun farkında olarak hareket etmeliyiz” dedi. Sık sık “Agit Yoldaş Ölümsüzdür”, “Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür”, “Agit Yoldaş Yaşıyor Leninistler Savaşıyor” sloganları atıldı sık sık.

Agit'imizin mezarı başından ayrılırken, son sözler aklımızda idi, onun gibi olmak ve onun kararlılığına sahip olmak! □

HAREKET ETMEYEN ZİNCİRLERİNİ FARK EDEMEZ!..

Yeni insan... Kimdir “yeni insan”? Neye göre yenidir, özellikleri nelerdir, bu kavramı ilk duyduğum zaman bu soruları sıkça sordum kendime. Sorularımın cevabını yaşam laboratuvarında bulmak üzere gözleme başladım. Yeteri kadar gözlem yaptıktan sonra deneye başlayacaktım. Ve başladım da... Denek olarak kendimi öne sürdüm. Eski “ben”i yıkıp yeni bir “ben” işlemiydi bu. ‘Hareket etmeyen zincirlerini fark edemez’. Yeni İnsan’ı tanımlarken kapitalist sistemden kopuşu sağlamış, özgürlüğe doğru bir adım ilerleyebilmiş olan insan yeni insan adaydır diyoruz. Ve bizler o adımı attığımız an bizi bağlayan bağların farkına varıyoruz. Kişinin çevresi, ailesi vb. olgular ile bunların yanında düşünme tarzı, yaşam biçimi gibi şeyler bizi şekillendirmeye başlıyor. Bu alışkanlıklar, köhnemiş düzenden sıyrılmaya çabaladığımız

an bizi yakalıyor ve geri çekmeye çalışıyor. Yeni dünyanın yeni insan adayları olarak bizlerin amaçlı kararlılığı çok önemlidir. Burada kendimize Che yoldaşı örnek almalıyız. Che yoldaşın bu kopuşu sağlayabilmiş olması, eski topluma ait alışkanlıkları aşabilmesindeki amaçlı kararlılığıdır. Bu sistemin yıkılmasının zorunluluğunu bilimsel temellere oturtmak, sistemin on yıllarca bize yüklediği kariyerizmi, bencilliği, konformizmi vb. alışkanlıkları yıkma kararlılığına sahip olmak yolun yarısıdır. Diğer bir yarısı ise pratiğimizdir. Kişi tek başına bir birey olarak bu sorunları “kendince” yorumlayabilir ama değiştirme işine gelince bir örgütlülüğün içinde bulunmak zorundadır. Her toplumsal sistem bir sonraki sisteme devrilirken yeniyi kurma mücadelesi verenler yeninin yapılmasına göre bir yöntem, bir anlayış belirlir.

İçinde bulunduğumuz dönemde insanı, insanın yarattığı tüm değerleri sömüren kapitalist-emperyalist sisteme karşı alternatif olabilecek sistem sosyalizmdir. Kapitalist-emperyalist sistemin çöküşü ve sosyalizmin öngünlerinde yeni insan günün sorunlarına karşı pratik olarak müdahale edebilen insandır. Bunun diğer bir yönü ise kolektif içerisinde kendi ‘ben’ini eritebilendir. Kariyer sahibi olmayandır, “yüzünü bile görmediği insanlar için ölebilendir”, yaşamayı çok sevdiği halde yaşamak uğruna bedenini açlığa yatırandır. Yeni İnsan’ın bir tarifi bir reçetesi yoktur. Durağan olmayan; yüzü ileriye dönük olan, değişim-dönüşüm ve hareket halinde olan Yeni İnsan’ın kendisidir. Yeni İnsan’ın durduğu bir nokta yoktur, sürekli ilerlemek, kendini aşmak zorundadır. Che’nin dediği gibi ‘tamamlanmamış bir eser’dir.

İzmir’den Mücadele Birliği Okuru

DEVİRİMCİ BASIN SUSTURULAMAZ

Devrimci ve sosyalist basına yönelik baskılar sürüyor. Gazete ve dergi bürolarına yapılan baskınlar, gözaltılar, tutuklamalar, toplatmalar, yayın durdurma cezaları, bunların yaşanan örnekleri. Son olarak, aralarında Kızıl Bayrak Ankara muhabiri Eda Ünalın'ın da bulunduğu üç BDSP'linin tutuklanması üzerine protesto için Taksim Tramvay durağında bir basın açıklaması yapıldı.

“Devrimci-sosyalist basın susturulamaz” pankartının açıldığı eylem saat 19.00’da başladı. Basın açıklaması, Kızıl Bayrak, Atılım, Devrimci Demokrasi, Devrimci Hareket, İşçi-Köylü, Mücadele Birliği, ODAK, Proleterce Devrimci Duruş, Ürün Sosyalist Dergi, Barikat, Kaldıraç tarafından ortak yapıldı. Alınteri ve Yürüyüş dergilerinin yanısıra Emekli-Sen ve Yapı Yol Sen de destek verdi.

Basın açıklaması sırasında sembolik olarak Mücadele Birliği, Kızıl Bayrak, Devrimci Duruş, Alınteri, Devrimci Demokrasi gazeteleri de taşındı. 2005’te yürürlüğe giren TCK ve ağırlaştırılan TMY’den sonra tüm baskıların arttığının belirtildiği açıklamada:

“Atılım gazetesi bürolarına arka arkaya yapılan baskınlarla gazetenin birçok çalışanı gözaltına alındı, tutuklandı. Mücadele Birliği Dergisi bürosu ve çalışanlarının evlerine yapılan baskınlar sonucunda 6 kişi tutuklandı. Devrimci Hareket Dergisi çalışanı Mehmet Yeşiltepe, Orhan Yılmazkaya'nın Bostancı'da katledilmesinin ardından başlatılan operasyonlar kapsamında tutuklandı.

Yürüyüş dergisi üste üste yayın yasaklarıyla karşılaştı, çalışanları tutuklandı. Yine pek çok devrimci basın yayın organı TMY terörü üzerinden kapatma ve yayın yasaklarıyla karşılaştı. İşçi-Köylü gazetesinin 45. sayısı hakkında toplatma ve 1 ay süreyle yayın durdurma kararı verilirken Erzincan'da yapılan ev baskınla-

riyle gazete çalışanları tutuklandı. Devrimci Demokrasi gazetesine 2 aylık kapatma cezası verildi.

Proleterce Devrimci Duruş dergisinin çeşitli sayılarına “örgüt propagandası” yapmaktan dava açılırken ODAK Dergisi de toplatma ve 15 günlük yayın cezası ile; eski ve yeni yazı işleri müdürlerine, yayın yönetmenlerine verilen hapis ve para cezalarıyla karşılaştı.

Kürt günlük basınına birbiri ardına kapatma cezaları verilerek yayının çıkarılması engellenmeye, yetmediğinde ise sansür uygulanmaya çalışıldı.

Geçtiğimiz günlerde İzmir’de, ‘Toprağın Sesi’ adlı çiftçi gazetesini dağıtan dört genç, polis tarafından gözaltına alınarak tutuklandı.

Son olarak tüm bu yoğun saldırı dalgasına aralarında Kızıl Bayrak gazetesi Ankara muhabiri Eda Ünalın'ın da bulunduğu devrimcilerin gözaltına alınması ve tutuklanması eklendi” denildi. Sık sık “Baskılar Bizi Yıldırılmaz”, “Devlet Terörüne Son”, “Devrimci Basın Susturulamaz”, “Yaşasın Devrimci Dayanışma”, “Yaşasın Devrim ve Sosyalizm” sloganları atıldığı açıklama, “Egemenlerin tüm saldırılarına karşı devrimci-sosyalist basın geleneği sözünü söylemekten geri durmadı, bundan böyle de durmayacaktır. Bugüne kadar gazete binalarının bombalanmasına, çalışanlarının kaçırılmasına-katledilmesine, sansüre, yayın yasaklarına, ekonomik zorlanmalara rağmen geri adım atmayan devrimci-sosyalist ve ilerici basın, işçi ve emekçilere gerçekleri açıklamaya, çürümüş ve kokuşmuş düzeni ve devleti teşhir etmeye, devrimin ve sosyalizmin sesini kitlelere taşımaya devam edecektir” denilerek bitirildi. □

ÖĞRETMENLER EYLEMDE

İzmir’de 24 Ağustos Pazartesi günü 17.30’da KESK’li “Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu” tarafından basın açıklaması gerçekleştirildi.

Konak YKM önünde toplanan işsiz eğitim emekçileri, Eski Sümerbank’a doğru “Ücretli Köle Olmayacağız” pankartıyla yürürken, yürüyüş sırasında sık sık “Sermayeye Değil Eğitime Bütçe”, “Vur Vur İnselin Çubukçu Dinlesin”, “Ücretli Köle Olmayacağız”, “Susma Haykır Köleliğe Hayır”, “Sermayeye Köle Olmayacağız” sloganları atıldı. Katılımın ve ilginin yoğun olduğu basın açıklamasında Eski Sümerbank önüne gelindiğinde basın metnini okuyan Nizam Coşkun şunlara değindi: “Onbinlerce öğretmenin girmek zorunda kaldığı KPSS, güvenirliliği tartışılan ve neyi, nasıl ölçtüğü bilinmeyen bir sınav olma özelliğini hala

koruyor... Bakanlığın son açıklamasına göre öğretmen alımı 15 bin ile sınırlı tutulmakta, bu rakamın 10 bini sözleşmeli 5 bini kadrolu olarak açıklanmaktadır... Yarınlar umutla bakan bir ülkenin var olmasının bir koşulu da öğretmenlerin kadrolu ve güvenceli istihdamıdır. Onurlu bir meslek olan öğretmenliği sürdürmek ve bu ülkenin geleceğine sahip çıkmak için mücadelemiz kararlı bir şekilde devam edecektir”. Daha sonra buldukları boş alana tebeşirler atıldıktan ve 29 Ağustos’ta Ankara’ya düzenleyecekleri yürüyüşün çağrısı yapıldıktan sonra basın açıklaması sona erdirildi.

İzmir Mücadele Birliği

PROLETARYANIN DEVRİMİ

20. MÜCADELE

Yıkılmaya yüz tutmuş her sistemin kaçınılmaz kaderi, egemen sınıfların kendi aralarındaki çelişki ve çatışmaların artmasıdır. Dünya kapitalist sisteminin gelebileceği son sınıra gelmiş bulunuyor. Kapitalist bunalım günden güne derinleşiyor. Emperyalistler arası çelişki ve çatışmalar yoğunlaşmış, her bir emperyalist güç, artık ancak diğerlerinin mahvolması sayesinde ayakta kalabilecekleri bir noktaya gelmesine neden olmuştur. Emperyalistlerle bağımlı ülkeler ve onların emekçi halkları arasında artan çelişki ve çatışmalar sürecin bir başka yönünü oluşturmuştur.

Dünyanın komünist bir devrime duyduğu ihtiyaç bugün her zamankinden daha fazladır. Emperyalist-kapitalist sistem, içinde bulunduğu Yeni Evre’de sıçramalı çöküşünü engelleyebilmek için korkunç bir yıkım savaşını dünyanın her tarafına yayıyor. Bu durumda insanlığı bu yıkım savaşından, doğayı ve kültürleri tahribattan koruyabilecek yegane gelişme bir komünist devrim olabilir. Dünyayı ve insanlığı kapitalizmden, onun azgın sömürsünden ve vahşetinden kurtaracak olan bir komünist devrim!..

20. yüzyılı boydan boya bir proleter devrimler çağı haline getiren devrimlerin ilk olan Büyük Sosyalist Ekim Devrimi, Lenin’in önderliğindeki Bolşevik Parti’nin insanlığa en büyük armağanıydı. Kapitalizmin emperyalist aşamasının yaşandığı bir dönemde Ekim Devrimi, emperyalist zinciri en zayıf halkası olan Rusya’dan kırmayı başarmış, bir “halklar hapishanesi” olan Rusya’yı özgürleştirmiş, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını özgürce kullanabilmeleri için gerekli koşulları oluşturmuştu. “Lenin’in Partisi”, üstün yaratıcı örgütlenme yeteneği ile bir devrimin nasıl zafere ulaştırılacağını tüm dünyaya göstermişti. Daha sonra dünyanın birçok yerinde proletarya ve emekçi halklar Bolşeviklerin izinden yürüyerek yeni devrimleri zafere ulaştırmışlardı. Bir profesyonel devrimciler örgütünün milyonlarca ezilen ve sömürülen insanı ayağa kaldırıp kapitalizme karşı savaştırabileceğini, insanlar, kendi koşullarında devrimci pratik yoluyla kendi deneyimleriyle öğrenmişlerdi. Kapitalizm periyotları sıklaşan krizlerle her an çökebileceği korkusuyla ayakta kalmaya çalışırken dünyanın üçte birinde sosyalizm muzaffer olmuş, insanlığa yeni bir dünyanın ve yeni bir yaşamın kapılarını açmıştı.

Dünya Sosyalist sisteminde küçük burjuva karşı-devrimcilerin yarattığı tahribatlar sonucu yaşanan geri düşüşler sonrası kapitalizm geçici bir süre soluklanma şansı bulsa da bu süreç fazla uzun sürmemiş ve daha kapitalizm sevinç çığlıkları atarken, sevinci kursağında kalmıştı. Çünkü içerebileceği bütün gelişme dinamiklerini hızla tüketen kapitalist sistem için ölüm çanları bu kez daha güçlü bir şekilde çalmaya başlamıştı. Çürüme ve asalaklık aşamasında bulunan kapitalist sistem bunu tüm dünyaya yaymış, emperyalist-kapitalist sistemin entegrasyonu bir yandan da çöküş sürecinin küreselleşmesinin koşullarını yaratmıştı.

Yıkılmaya yüz tutmuş her sistemin kaçınılmaz kaderi, egemen sınıfların kendi aralarındaki çelişki ve çatışmaların artmasıdır. Dünya kapitalist sisteminin gelebileceği son sınıra gelmiş bulunuyor. Kapitalist bunalım günden güne derinleşiyor. Emperyalistler arası çelişki ve çatışmalar yoğunlaşmış, her bir emperyalist güç, artık ancak diğerlerinin mahvolması sayesinde ayakta kalabilecekleri bir noktaya gelmesine neden olmuştur. Emperyalistlerle bağımlı ülkeler ve onların emekçi halkları arasında artan çelişki ve çatışmalar sürecin bir başka yönünü oluşturmuştur.

Ve tabii en temelde de kapitalist sistemlerin kendi içlerinde yaşanan emek-sermaye çelişkisini yoğunlaşması proletarya ve emekçi sınıflar ile burjuvazi arasında iç savaşa varan çatışmalar, kapitalist sistemin eğreti direklerini birer birer sarsmış ve sistemin kendi üzerine çökmesinin koşullarını oluşturmuştur.

Ve 21. yüzyıl daha ilk on yılı dolmadan ayaklanmalarla açmıştır perdesini. Dünya üzerinde yaşanan artık bir küresel iç savaştır ve emperyalist-kapitalist sistemin son dünya kriziyle bu daha hızlı dinamiklerin üzerine oturmuştur. “Ekono-

mik Kriz” olarak ifade edilen şey aslında kapitalist sistemin ölümcül hastalığıdır. Kapitalizmin artık bu yataktan kalkamayacağını anlamak için müneccim olmaya, hele hele iyimser yorumlarla ölmüş eşeği diriltmeye çalışan burjuva ekonomi-politikçisi olmaya hiç gerek yoktur. Sermaye gelişmesinin belli bir aşamasında kendi kendisinin engeli olmuştur. Ve şu anda yaşanan kelimenin tam anlamıyla bir sıçramalı çöküştür. Bu çöküşün ne kadar zaman alacağı, insanlık üzerinde ne kadar tahribat yaratacağını şimdiden kestirmek mümkün değildir. Ama sürece aynı zamanda sosyalizmin sıçramalı yükselişinin eşlik edeceği açıktır. İnsanlık yeniden sosyalizmin bir dünya sistemi haline geldiğini görecektir.

Lenin’in partisinin 20. yüzyılda yaptığını 21. yüzyılda “Denizlerin Partisi”, Leninist Parti yapmaya adaydır. Bu büyük bir iddiadır kuşkusuz ama 19 yıllık mücadele deneyimi ve birikimi Leninist Partinin bu iddiayı ortaya koyabilmesini sağlıyor. Proletaryanın devrimci sınıf partisi sağlam ideolojisi, doğru öngörülleri ve pratiğe geçirdiği doğru politikalarıyla daha şimdiden bu iddianın boş olmadığını göstermiştir.

Sermaye sınıfı kendi içindeki çelişki ve çatışmalardan dolayı en güçsüz dönemini yaşarken, ekonomik ve siyasi krizin sonucu olarak sermaye sınıfının saflarında ağır tahribatlar yaşanırken, proletaryanın devrimci sınıf partisinin yapması gereken tek şey, iddiasına uygun bir tarzda işçi sınıfı ve emekçiler arasında çalışma yürütmek, onları kendi kıvılcık bayrağı altında örgütlemek, örgütlemektir...

Sermaye sınıfının kendi arasındaki çelişki ve çatışmalar üzerinde yaşadığımız topraklarda had safhaya ulaşmıştır. Dörtükte yaşanan çatlakları büyütecek olan işçi sınıfı ve emekçilerin eylemleridir. İşçi sınıfı ve emekçilerin bilinç ve örgütlülük düzeyinin yükseltilmesi ile bu süreç hızlanacaktır. Yaşanan tüm toplumsal olaylar, üzerinde yaşadığımız topraklarda öznel faktörün güçlenmesine neden oluyor. Nesnel devrimci durumun gelişimi öznel faktörü sürece daha fazla oranda dahil ediyor. Bu durumda yapılması gereken proletaryanın devrimci sınıf partisinin kitlelerin yanında ve içinde olmasıdır. Bugüne kadar ideolojisi ve politikasıyla yarattı etkiyi pratik olarak da göstermesidir.

Yeni Evre’nin yeni Leninist Partisi olarak proletaryanın devrimci sınıf partisi “Denizlerin Partisi” olduğunu dosta düşmana göstermek zorundadır. Az sayıda ama kararlı insanın devrimi zafere ulaştıracağına dair Jose Martí’nin yaptığı belirlemeyi haklı çıkarıncasına “Bütün İktidar Emegin Olacak” şiarıyla yoluna devam edecektir.

Ölümsüzleşen tüm yoldaşların anısıyla, tam bir çözülme ve dağılma süreci yaşayan uluslararası sermaye sınıfı ve onun yerli işbirlikçileri tekellere karşı demokratik halk devrimini başarıya ulaştırabilmek için Leninist Parti şimdi tam bir özgüvenle kitlelere gitmeli ve devrimi büyütmelidir.

**BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK!
KURT ULUSUNA KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI!
ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!**

ZERE İÇİN KARAR VERİLMEDİ

Kanser hastası devrimci tutsak Güler Zere'nin durumunu görüşmek üzere toplanan Adli Tıp Genel Kurulu Zere'nin görmekte olduğu radyoterapiye ilişkin evrakların temin edilmesi için kararı ileri bir tarihe erteledi.

Adli Tıp Kurumu'nun bu kararı sonrasında artık geleneksel hale gelen Cuma yürüyüşlerine bir yenisi daha eklendi. 28 Ağustos'ta saat 19:00'da yine Taksim Tramvay Durağı'ndan Galatasaray Meydanı'na bir yürüyüş gerçekleştirildi. Güler Zere'ye özgürlük istemini yansıtan pankart ve dövizler ile İstiklal Caddesi'ni kaplayan yürüyüş korteji oluşturulurken tüm Devrimci tutsakların özgürleştirilme isteği de "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur" sloganları ile dile getirildi.

Yürüyüşün sonunda basın açıklaması yapılarak Adli tıp kurumunun Güler Zere'nin durumunu görüşmek üzere toplandığı, ancak herhangi bir karar alınmadan bitirildiği ve kararın ileri bir tarihe ertelendiği anlatıldı.

Açıklamada şu ifadeler yer aldı:

"Adli Tıp Genel Kurulu'nun Güler Zere'nin durumunu görüşeceği günler öncesinden bilinmesine karşın Zere'nin görmekte olduğu radyoterapiye ait evrakların kurul önündeki sağlık dosyasında bulunmaması Adli Tıp Kurumu'nun nasıl çalıştığını, daha doğrusu çalışmadığını göstermiştir. (...)

Onlarca hasta tutsağın hapishanelerde yahut hastanelerin mahkûm hücrelerinde ölümü beklemesine neden olan Adli Tıp 3. İhtisas Kurulu raporlarının bilimsel gerçekliği bulunmadığı ve tamamen keyfi bir şekilde hazırlandığı bir kez daha açığa çıktığından bu raporlar derhal iptal edilmelidir.

Adli Tıp Kurumu'nun, karar sürecini uzatarak Güler Zere'yi öldürmesine izin vermeyeceğimizi bir kez daha ilan ediyoruz. Güler Zere, hakkında hazırlanmış hekim raporları göz önüne alınarak, bürokratik hiçbir gerekçe öne sürülmeden derhal serbest bırakılmalıdır." □

DEVİRİMCİ TUTSAKLAR ONURUMUZDUR!

Zindanlarda devrimciler katledilmeye devam ediliyor. Devletin zindan politikasının parçası olarak çeşitli hastalıklara yakalanan devrimci tutsaklar, tedavileri yapılmayarak ölüme mahkûm ediliyor. Son 6 ayda ölümsüzleşen 6 tutsak buna çarpıcı bir örnek. Kanser hastası olup hala tedavi olamayan Erol Zavar da bu konuda sembolleşmiş bir isim.

Odak dergisi yazı işleri müdürü Erol Zavar için yıllardır çeşitli kampanyalar da sürüyor. 18 defa ameliyat olup, vücudundan 50 parça kist alınmış olan mesane kanseri Erol Zavar adına kurulmuş olan "Yaşam Hakkı Koordinasyonu", 16 Ağustos günü Ankara'da 5 günlük bir açlık grevi başlattı.

Erol Zavar'a Yaşam Hakkı Koordinasyonu, İstanbul'da da 18 Ağustos günü bir basın açıklaması düzenledi. "Ankara Erol Zavar'a Yaşam Hakkı Koordinasyonu Açlık Grevinin 3. Gününde, Hasta Tutsaklar Serbest Bırakılsın" pankartı açan koordinasyon üyeleri; zindanlar sorununa değinerek başladı basın açıklamasına. Ve "Ankara Erol Zavar'a Yaşam Hakkı Koordinasyonu olarak arkadaşlarımız, olası ölümlerin önüne geçmek, kamuoyunu bilgilendirerek ve hasta tutsakların serbest bırakılmasını sağlamak için, 5 gün süreli açlık grevini başlatmışlardır. Bilinmelidir ki, Erol, Güler, Samet ve tüm hasta tutsakların tah-

liyesi sağlanıncaya kadar mücadelemize devam edeceğiz. Gün dayanışma günüdür. Tüm duyarlı insanları, ilgili çevreleri, aydın ve sanatçılar ile emekçi halkımızı; haklı mücadelemize destek vermeye çağırıyoruz" dediler.

Sık sık atılan sloganların ardından basın açıklaması, dayanışma çağrısı ile sona erdi. □

“İŞİMİZE GERİ DÖNENE KADAR DİRENİŞTEYİZ”

100 gündür Karşıyaka Belediyesi'ne ait Örnekköy şantiyesinde direnişte olan Kent AŞ. İşçileri, Karşıyaka Belediye başkanı Cevat Durak'ın İzmir Valiliği'ne dilekçeyle yaptığı başvuru sonucu saldırıya uğramıştı. 600 çevik kuvvet, 3 panzer, 40 kadar sivil polis ile birlikte direnişte olan Kent AŞ. işçilerine saldırmışlardı.

Saldırı ilk olarak sabah saatlerinde sivil ekiplerin şantiyede sayım yapması ile başladı. Daha sonra çevik kuvvet ekipleri şantiye binasına gelerek çöp arabalarını çıkarmak istedi. Bunun üzerine işçiler kararlı bir direniş gösterdiler. Daha sonra sivil polis amirlerinin işçi analarına, eşlerine küfür etmesi üzerine tartışmalar başladı. Polisin; “işçi arkadaşlar biz bugün siz ne yaparsanız yapın bu araçları çıkaracağız, canınızın yanmasını istemiyoruz, karşılık vermeyin, kimsenin canı acımadan buradan çöp arabalarını çıkarıp gidelim” demesine, işçiler “buradan canımızı almadan araç falan çıkaramazsınız” cevabını verdiler.

Bunun üzerine saat 13.00'te polisler işçiler, eşleri ve çocukları çatışmaya başladı. İşçiler şantiye kapısına çöp konteynırlarından barikat kurdu. Çatışma yaklaşık olarak 16.30'a kadar sürdü. İşçilerin kararlı direnişi faşist kolluk güçlerini geri püskürttü. Bu esnada 8 işçi yaralanarak hastaneye kaldırıldı. Yaralanan işçilerden Bülent isimli işçinin elmacık kemiği kırıldığı için ameliyata alındı. Bir işçi anasının kolu kırıldı, bir işçi bacağından keskin bir alet ile yaralandı. Bir işçi eşinin kolu darbe sonucu zedelendi.

Devrimci İşçi Komiteleri (DİK) olarak oradaydık. Şimdi saldırı sonucu işçilerle ve eşleriyle yaptığımız röportajı sizlerle paylaşmak istiyoruz.

DİK: Merhaba bize ilk saldırı nasıl oldu kısa bir şekilde anlatır mısınız?

İşçi Mehmet: Öğle saat bir sıraları polislerin hepsi buraya geldiler. Yaklaşık olarak 900 polis vardı. Ondan sonra burada bir arbede yaşandı küçük bir arbede, akabinde buradan arabaları çıkaracaklar onun pazarlığını yapmaya başladılar, en son işçiler burada inisiyatif koydular. “Ya ölürüz ya da buradan arabalar çıkmaz” dediler.

DİK: Peki sendikanın tutumu ne oldu burada?

İşçi Mehmet: Sendikanın tutumu da bizimle aynı oldu, daha sonra yaklaşık olarak 15 dakika içeride kendi aralarında konuştular, sonra araçları arka arkaya sıraladılar. Kapının önüne doğru geldiler. Tam o sırada çatışma başladı kavga etmeye başladık. Sonra bir taraftan gaz bombası atıldılar, diğer taraftan da araçları çıkardılar. Daha sonra 5 araç çıkardılar, üçünün önüne geçtik, iki tanesi arka Dallas yoldan kaçmaya çalıştılar, gittik tabii biz de arkalarından. Onur Mahallesi'nde araçları yakaladık, şoförler bırakıp kaçtılar, biz iki tanesini tekrar içeri getirdik ama iki tanesi tekrar kaçtı.

DİK: Çatışma sonucu kaç kişi yaralandı?

İşçi Mehmet: 6 tane bizde yaralı vardı 3 tane onlardan yaralı vardı.

DİK: Peki çocuklar ne durumdaydı?

İşçi Mehmet: Çocukları ilk önce biz çadırlara soktuk daha sonra polisler birkaç işçi arkadaşla birlikte bizi ablukaya aldılar.

DİK: Sonra neler oldu?

İşçi Ergün: Biz bir şeyler sezinlemiştik ama böyle, bu kadar yüklenileceğini tahmin etmemiştik. Tam öğlen yemek sofrasına oturduğumuz zaman arkadaşların bağırişısıyla dışarı çıktık ve en az 300'e yakın çevik kuvvet, minibüslerle otobüslerle gelip kapının önüne yığıldılar ve bizden araçları istediler. Biz de buradan istedikleri gibi aracın çıkarılmayacağını söyledik onlara. Onlar da kendilerine verilen emrin böyle olduğunu söylediler. Neticede biz burada 50-60 kişi ile 300 tane çevik kuvveti, geçenlerde yaptığımız gibi geriye püskürttük. Orada bir tek şunu söyleyebilirim, bellerinde silah cop, kelepçe, gaz bombası ve göz yaşartıcı spreyi olan polislerin kalkanın arkasında tir tir titremelerine ben birebir şahit oldum. Biz 96 gündür buradayız. Burada 8 tane yaralımız var. Gerekirse biz buradan ölü çıkacağız, ama bu araçlar buradan çıkmayacak. İlk direnişe başladığımız günden bu yana söylediğimiz bir şey var ‘işimize geri dönene kadar direnişteyiz’.

İzmir Devrimci İşçi Komiteleri (DİK)

KENT AŞ. İŞÇİLERİNE TEKRAR SALDIRI!

Ağustos günü devletin kolluk kuvvetleri 600 kadar polisle gelip şantiye içerisindeki araçları çıkarmak istemiş bunun üzerine işçilere saldırmıştı. İşçiler saldırıya direnişle karşılık verince 8 işçi ve aileleri yaralanmış ve kararlı bir direniş sonucu kolluk kuvvetleri işçiler tarafından geri püskürtülmüştü. Bu saldırıdan 4 gün sonra polisler, bu kez 7 Ağustos günü şantiyeyi yaklaşık olarak 3 su püskürtme aracı, 2 panzer ve 1200'e yakın çevik kuvvetle sabah 06.00'da basarak işçileri uyku esnasında ablukaya alarak araçları çıkarmıştı.

Saldırı sonrası işçilerle ve eşleriyle yapmış olduğumuz röportajı sizlerle paylaşıyoruz...

DİK: Nasıl oldu sabah saldırı, bize anlatır mısınız?

İşçi Eşi: Biz geldiklerini görür görmez kapının önüne yığıldık, hepimiz tam toplu haldeyken bizi ablukaya aldılar, halka gibi beşer sıra arka arkaya oluşturdular çevremize, bütün çadırların önünde yirmiye yakın polis koydular, biz hiçbir şey yapacak durumda değildik, etrafımızı sarmışlardı.

DİK: Peki bu savaş bitti mi? Yoksa asıl savaş yeni mi başlıyor sizce nasıl olacak?

İşçi Eşi: Bundan sonra asıl savaş başlayacak, yani arabaları çıkardılar diye bitmiş zannetmesinler bu direnişi, hiçbir şey bitmiş değil daha asıl savaşımız şimdi başlıyor. Ama yazıklar olsun ki o araçları çıkaran adamlara suratlarına peçe takıp da bindiler o araçların üstüne, bundan sonra da ben adamım diye sokağa çı-

kıp da dolaşmasınlar. Bu peçe takıp da araçları kullanan arkadaşlar bizimle birlikte 15-20 gün direndiler, daha sonra ALTAŞ firmasına yani taşeronu gittiler çalışmaya, şimdi direnişi kırmak için başına peçe takıp da erkek diye karşımıza geçip araçları çıkardılar yazıklar olsun sokakta da dolaşmasınlar ben adamım diye.

İşçi Eşi: 60 tane işçiye 1200 polis geliyorsa helal olsun onlara 60 işçi kadar yürekleri yok onların, kahretsin ki hazırlıksız yakalandık hiçbir şeyimiz yoktu ya sadece yumruklarımız vardı o Cevat Durak keşke şu çocuklar kadar yürekli olsaydı.

DİK: Siz ne diyorsunuz bu saldırı hakkında?

İşçi Eşi: Ne diyeceğim polis amirleri bize hep ses etmeyin ses etmeyin deyip durdular ses etmedik de ne oldu, ben biliyordum bu devlete güven olmaz diye hep söyledim ama kimse dinlemedi beni.

DİK: Cevat DURAK bir burjuva temsilcisi ve ancak faşist devletin kolluk kuvvetlerine güvenir bu ve bu gibileri. Sizin savaşınız artık sokaklarda olmalı diyor ve bize vakit ayırdığınız için teşekkür ediyoruz.

**YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!
ZAFER SAVAŞAN KENT AŞ. İŞÇİSİNİN OLACAK!
İŞÇİLER BİRLEŞİN DEVRİM İÇİN SAVAŞIN!**

**İzmir / Devrimci İşçi Komiteleri
(DİK)**

İZMİR TEZ-KOOP İŞ BASIN AÇIKLAMASI DÜZENLEDİ

Tez-Koop İş Sendikasına bağlı, Elektrik Mühendisleri Odası (EMO) İzmir Şubesi'nde Elektrik-Elektronik Mühendisi olarak teknik görevli kadrosunda çalışırken haksız suçlamalar ile işine son verilen Ömer Karakul'un işten çıkarılmasıyla ilgili, işe iade davasının açılacağı 24 Ağustos Pazartesi günü saat 15.00'de EMO İzmir Şubesi önünde bir basın açıklaması

gerçekleştirildi.

Basın açıklamasında "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganlarının ve dövizlerinin yanı sıra "Ömer Karakul İşe Geri Alınsın" dövizini de açıldı. Daha sonra basın açıklaması Tez-Koop İş başkanı tarafından okundu.

Basın metninde "Tüm dünyayı etkisi altına alan kapitalizmin küresel krizinin etkileri ile boğuştuğumuz bu zor günlerde, ülkemizde krizin bedeli işçi sınıfına, emekçilere ödettilmeye çalışılmaktadır... Ömer Karakul'un görevlerini yerine getirmesi için gerekli olan yetkileri alınmış, kurumun kullandığı otomasyon yazılımında yer alan yetkileri önemli ölçüde kısıtlanarak, işini yapamaz duruma düşürülmüştür. Son aylar-

da hayatının olağan akışına aykırı olarak, Ömer Karakul'a onlarca yazı yazılmış, yerine getirilmesi mümkün olmayan talepleri karşılaması beklenmiştir. Ömer Karakul'un iş akdinin sonlandırılmasını meşrulaştırmak amacıyla hazırlanan, Ömer Karakul'a ilişkin yazışmalar ve savunmaların yer aldığı 'kalınca klasör', işten çıkarılma kararının aylar öncesinde şekillendirildiği izlenimi doğurmaktadır... Tez-Koop İş aracılığıyla Ömer Karakul, görevine iade edilmesi için yargıya başvurmuştur. Bugün (24 Ağustos 2009) açılan dava sonunda Ömer Karakul'un işine iade edilmesi" talebi dile getirildi.

Basın metninin okunmasından sonra dava açıldığına dair evrak basına gösterildi. Sloganlar bir daha atıldıktan sonra basın açıklaması sona erdirildi.

İzmir Mücadele Birliği

SÜRECİN GEREKTİRDİĞİ CİDDİYET

Sorumluluk kişinin aldığı işi ciddiyetle ve büyük bir bilinçle yerine getirmesidir. Sorumluluk demek yalnızca alınan işin yapılması demek değildir. Dünyanın bir yerinde bir insan açlıktan, önlenebilir hastalıktan dolayı ölüyorsa bundan da bir rahatsızlık duymalıyız. Kapitalist sistem, bu sorumluluk bilincini insana vermez. Sistem insanı işin hep en zahmetsiz kolay yönünü bulmaya çalışır. Zoru gördüğünde ise hemen yelkenleri indirir ve teslim bayrağını çeker. Hep 'etinden, sütünden' yararlanacağı, sömüreceği bir gözle insanına bakar. Beynini kullanamayan, bilinçsiz bir asalaklar sürüsü yetiştirir. Olabildiğince de bireyciliği kanına enjekte eder. "Her koyun kendi bacağından asılır" diye bir sözü de sık sık hatırlatır. Ya da 'Bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın' der. Bu sistemin yetiştirdiği kişi, menfaati olmadığı sürece hep üç maymunu oynar. Oysa biliyoruz ki durum böyle değildir. Asılacak koyun kalmadığında sıra bize de gelecek ve yılan er geç mutlaka bize de dokunacak. Harekete geçmek için o günü beklemeye gerek var

mı? Tabii ki hayır...

Şimdi çok zorlu bir dönemden geçiyoruz. Kapitalizmin rahatına düşkün ve sorumluluk almaktan korkan yönü bizde bir parça olsun varsa, biran önce onu çıkarıp atmalıyız içimizden. Bu dönem bir devrim dönemidir. Şimdi bir devrimcinin yapması gereken; sistemin yok edilmesi için daha çok sorumluluk almak, daha çok çalışmaktır. Kimi zaman sorumluluk alma konusunda çekingenlik gösterilebiliyor. Bunu biraz da kişinin kendisine yeterince güvenememesine bağlayabiliriz. Sorumluluğu yerine getirememesi korkusu kişiyi girişkenlik konusunda pasif bırakıyor. Böyle bir durumu bir devrimcinin, bir Leninistin asla yapmaması gerekiyor. Leninistler sorumluluk alma konusunda kendilerine güven duymalıdır. Çünkü hedef nettir ve politika sağlamdır. Hedef iktidardır, devrim yapmaktır. Leninist politikayı benimseyen kişi sorumluluk alma konusunda bir korku duymamalıdır. Bu durumda bize düşen kendimize büyük bir özgüvenle hareket etmektir. Bu güven aynı zamanda kolektife de duyulmalıdır. Girişken

olmalı hep, girişken olmalıyız. Devrim bizden durmadan çalışmamızı bekliyor. Sorumluluk aldıkça yaratıcılığımızın da geliştiğini göreceğiz. Bu sorumlulukları bir memur zihniyetiyle yerine getirmeliyiz. Yoksa bir anlamı olmaz yaptıklarımızın. Bunları tüm içtenliğimizle, benliğimizle yerine getirmeliyiz. Kendimizi devrim yolunda aldığımız bu sorumluluklara adanmalıyız. Dediğimiz gibi sorumluluk; yalnızca alınan görevleri kapsamaz. Dünyadaki her olumsuzluktan bir insan olarak sorumluluk duymalıyız. Bu bizde yaptığımız işi daha çok bilince çıkarır. Çünkü karşı olduğumuz şeyin sonuçlarını görmek önemlidir.

Şimdi tarih bize büyük bir görev yüklemiştir. Devrim yapma sorumluluğu olabildiğince tüm ağırlığıyla omuzlarımızdadır. Bu sorumluluğu aynı zamanda kafamıza, yüreğimize yerleştirmeliyiz. Bu bilinç biz de var olduğu sürece hiçbir güç bizi yolumuzdan döndüremez. Zafer yakındır ve zafere kadar daima.

**İzmir'den
Mücadele Birliği Okuru**

SARIGAZİ FAŞİZME MEZAR OLACAK

29 Ağustos günü dinci-gerici belediye tarafından Sarıgazi festival alanında yapılmak istenen Sarıgazi Şenlikleri adı altındaki gece dağıtıldı. Daha önce de 2005 yılında dinci-gerici belediye tarafından düzenlenen festivalin dağıtılmasında yer alan leninistler, dün gece de yine aynı yerde düzenlenen şenlikleri dağıtarak, Sarıgazi'de faşist örgütlenmelere hiç bir zaman izin vermeyeceğini birkez daha haykırdı.

Yaklaşık 50 kişilik bir grup tarafından gerçekleştirilen eylem sonrası yapılan ajitasyonla halkı bu mücadeleye çağıran leninistler, sloganlarla Demokrasi Caddesi üzerinde yapılan yürüyüş sonrası eylemi bitirdi.

Sarıgazi'den Leninistler

SİSTEMİN CANSİMİDİ: NARKO-EKONOMİ

Son haftalarda Türkiye'ye giriş yaptığı açıklanan yaklaşık 19 milyar dolarlık döviz rezervi kaynağı tartışılıyor. Bu para sayesinde Türkiye, 2001 benzeri bir krize düşmekten, dahası uluslararası borç iflasına (moratoryum) düşmekten kurtuldu. Hükümet ve sermaye çevreleri, beklendiği gibi "üzümü ye, bağı sorma" tavrı içindeydiler. Konuyu akademik bir merakla araştıranlar ise, ne denli dar kafalı olduklarını kanıtlarcasına, bu paranın halkın "yastık altında yatan" parası olduğunu ileri sürdüler. Her nedense o para, yastık altından faizlerin %18 olduğu bir zamanda değil, %8 olduğu bir zamanda ortaya çıkıyordu. Bu akademisyenler para sahiplerini kendileri kadar budala sanıyor olmalı!

Kimileri ise bu paranın kayıt-dışı kaynaklardan geldiğine dair, şöyle bir dokunup geçtiler. Çünkü konu alabildiğine el yakıyordu. Olayın üzerindeki bütün pası-süsü kazısalara, ortaya sergiledikleri manzaranın inanılması güç rezaleti sergileyeceğini biliyorlardı.

Sistemin İşleyişi

Neydi bu gerçek? Özetleyelim: sözü edilen yaklaşık 19 milyar dolar, doğrudan uyuşturucu ve diğer yasadışı kaçakçılık faaliyetleri alanından sisteme giriş yapan paradır. Ve bunlar, hiç de öyle çantalarda gizlenmiş biçimde, kuryelerin zulalarında gümrüklerden geçmiyordu. İşin içinde merkez bankaları, hazineler, bankalar, büyük teknelci gruplar, mafya örgütlenmeleri hatta dinsel cemaatler bulunuyordu. Evet, bunca "saygın, resmi ve kutsal" kurumun, uyuşturucu gibi iğrenç bir faaliyetle iç içe görünmesi, kapitalizme dair sona kalan o saf inanç kırıntısını da sarsacak denli güçlü bir rezaletti. Bu nedenle, kimse 19 milyarın ardındaki gerçeğe uzanmayı istemedi burjuva dünyasında.

Yayını sürekli takip eden okur, narko-ekonomiyle, kapitalizmin hangi mekanizmalarla iç içe geçtiğini ayrıntılarıyla betimlediği yazılarımızı anımsayacaktır. Kısaca tekrar edelim. Uluslararası bankacılık sektörünün halihazırda yarattığı finansal aygıt, dünya çapında yaratılan her çeşit (ister yasal ister yasa-dışı) değişim değerini aynı havuzda toplayıp, karıştırıp iç içe geçirecek şekilde kurulmuştur. Bu sayede, yıllık cirosu dünya üretiminin -kimi hesaplamalara göre- dörtte birine varan her türlü yasadışı faaliyet (fuhuş, uyuşturucu ve nükleer madde kaçakçılığı karaborsa, vb.) en az yasal ve "saygın" sermaye kadar pirüpak biçimde sisteme entegre olabilmektedir. Sonuçta hangi paranın yasal hangisinin yasadışı kaynaktan geldiğinin hiçbir öneminin bulunmadığı bir dünyada yaşıyoruz. (Uyuşturucu baronları için adeta bir cennet! Yaralı Yüz Tony Montana bile bu kadarını hayal edemezdi!) Yeter ki borsalar yükselsin, tahviller alıcı bulsun, paranın nereden geldiğini kimse sormaz, sorsa da işleri takip edemez.

Narko-ekonominin en yoğun biçimde sisteme entegre edildiği yerler, ABD ve AB'dir. Günlük alışverişlerde hemen hiç kullanılmayan 1000 dolarlık ve 500 Euro'luk banknotlar sırf bu amaç-

la dünya piyasalarında dolaşır durmaktadır. Paranın ilk yaratıldığı yer ABD ve AB Merkez Bankalarıdır. Fakat bu paraların kendilerini bir "meta" da ifade ettikleri coğrafyalar bambaşkadır. Bunlar Afganistan- Pakistan- Tayland "Altın Üçgeni" ile Kolombiya'dır. ABD ve AB merkez bankaları uzun yıllardan bu yana, uyuşturucunun bu merkezlerinden tüm dünyaya yayılan narko-ticaretin paralarını, bütçe açıklarını kapatmak için kullanmıştır. Dahası, pek çok diğer ülke merkez bankaları da, narko-ekonomi de yaratılan paraları "sıfır faiz" ile borç almakta, bütçe açıklarını ve cari açıklarını kapatmak için kullanmaktadır.

Bu paralar, interbank denilen, uluslararası bankacılık mekanizmalarından geçerek sisteme sokulmakta, fakat bankalar ve diğer kurumlara ait bu hesap parası niteliği olmadığı için, karşılığında bir faiz ödemesi yapılmamakta. Oldukça dolambaçlı ve karmaşık bir dizi transferin ardından, merkez bankaları sıfır maliyetli önemli bir kaynağa kavuşurken, uyuşturucu ticaretinden para kazananlar bu paraları devlet tahvilleri ve hazine bonoları yoluyla temizlemiş ve yasallaştırmış oluyorlar. Alan memnun, veren memnun .

Rezaletin Resmi ve Kutsal Failerleri

Bu para ilişkisi bize, ABD ve AB emperyalizminin, Irak'ı bir kenara bırakıp, niçin özellikle Afganistan ve Pakistan'daki savaşa önem verdiklerini de açıklıyor. NATO, Afganistan'ın kaybını bir "varlık-yokluk sorunu" olarak görürken, coğrafi ve zenginlik açısından çok daha önemli görünen Irak terk edilebiliyor. Çünkü, son üç yılda alabildiğine hızlanan ekonomik kriz, hükümetlerin bütçe açıklarını adeta patlattı. Altın-üçgende ekimi yapılan uyuşturucu, petrolden bile önemli hale geldi. Ne de olsa petrolden elde edilen paraları ancak faizle borç alınabiliyor.

Aslında bu yeni bir hikaye değil. İngiltere-Çin arasında 1840'larda patlak veren "Afyon savaşları"na kadar uzanan bir geçmişi var. İngiltere-Afganistan ve Hindistan'da yetişen afyonu dev Çin pazarında serbestçe satabilmek adına, Çin İmparatorluğuna savaş açmaktan dahi geri durmamıştı. O yıllardan bu yana, bölgede uyuşturucu ticaretinin faili, resmi açık kurullardan özel kişilere, gizli servislere, mafya gruplarına ve de dinsel cemaatlere geçti. Vatikan'da papalık katında kabul gören bir cemaatin özel olarak narko-ekonomiyle ilgilendiği, dünyada pek çok kişinin bildiği en gizli sırlardan biridir. P-2 locası denilen bu kardinaller meclisi, uzun yıllar boyunca uyuşturucu faaliyetlerine papalık diplomasisinin kutsal dokunulmazlığını kazandırdı.

Yine de, bunca karmaşık işlere, resmi kurumların gizli yardımları olmadan girişmek, amatör işi sayılır söz konusu camiada. Dissident Voice'den Joshua Frank, 25 Ocak 2008 tarihli yazısında, FBI'dan istifa eden Sibel Edmonds'un itiraflarına yer veriyor ve şöyle diyordu:

"Edmonds, Pakistan, İsrail, ve Türkiye istihbarat servislerinde ABD içinde dokunulmaz bir şekilde faaliyet yürütme imkanı ve-

ren kaçakçılık halkasına Grossman'ın (eski Türkiye büyükelçisi Marc Grossman) doğrudan dahil olduğunu iddia ediyor. Atom bombası ticaretinde suç ortağı olan ABD hükümeti, Edmonds'a göre, bu yabancı ülkelerin ABD'deki varlığının yarattığı geniş çaplı suç eylemlerinden haberdardı: Bunlar arasında uyuşturucu kaçakçılığı, casusluk ve kara para aklama gibi her tür yasa dışı faaliyet bulunuyor.”

Pasta da, Kavga da Çok Büyük

Adı geçen Sibel Edmonds'un birkaç hafta önce gazete manşetlerine yeni itirafları düşmüştü. Susurluk kazası örtbas edilmişti çünkü ABD'nin büyükelçileri, kazada açığa çıkan elçiyle birlikte Orta Asya'da pek çok siyasal karışıklık yaratmakla kalmamış, çok geniş bir kaçakçılık trafiği oluşturmuştu. Bu geniş trafik Pakistan-Afganistan'dan başlıyor, Orta Asya ülkelerini ve Azerbaycan'ı katediyor, Türkiye üzerinden Kıbrıs ve İsrail'e doğru yoluna devam ediyordu.

Susurluk kazasıyla birlikte kaçakçılık trafiğinde bir dönüşüm yaşandı. İşin içine, o zamana dek bu trafik yolu üzerinde pek çok okul açmış bulunan Gülen cemaati ile, Romanya üzerinden yeni bir yol açan ve Rusya-Ukrayna bağlantılı gruplar girdi. Ortada milyar dolarlar dönüyordu, kavga da büyük olacaktı. Kazanın yaşandığı günlerde, inanılmaz miktarda bir para, İsrail'e çalışan Nesim Malki'den, Romanya üzerinden çalışan gruba geçti.

Sonrası tam bir karmaşa... Susurluk kazasından bir süre sonra gündeme gelen 28 Şubat süreci ile Gülen cemaatinin yolun di-

şına itilmesi, trafiğin yeniden İsrail'e çevrilmesi, ancak Papa ile görüşen ve Washington'da güçlü dostlar edinen Gülen cemaatinin sonraki yıllarda oyuna yeniden dâhil olması...

Bütün bunlar, kamuoyunda hep pek kutsal yüzüyle gündeme gelen bir grup insanın nasıl rezalet içinde büyüdüklerine işaret eder ve ilk bakışta pek çok kişiye inanılmaz gelebilir. Nasıl ki yasal-resmi kapitalist ekonomi, sessiz sedasız biçimde narko ekonomiyle içiçe geçtiyse, burjuva dünyanın kutsallık örtülerine gömülün en 'saygı değer' kurumları da, bu gibi yasadışı mafyöz ilişkilerin sessiz bir ortağı haline gelmiştir.

Son bir yılda, öncesinde hiç olmadığı ölçüde, yaklaşık 19 milyar dolar döviz, "kaynağı belirsiz" yollardan Türkiye'ye giriş yaptı ve ekonomiyi bir iflasın eşiğinden, adeta ipin ucundan çekip aldı. Ve söz konusu kaynaklar, diyetlerini istiyorlar. Yoksa siz hala, Gülen cemaatinin örgütlenme kabiliyeti ve gizli stratejisinden kaynaklandığını mı düşünüydünüz? Çalıkların, Rixos Otel sahiplerinin, milyarlık yatırımlar yapan Azeri "işadamları"nın, yönetici elit katında bunca hüsnü kabulünü uyuşturucu kullanımının artık ilkokula dek inmiş olmasını, uluslararası fuhuş şebekelerinin bunca cirit atmalarının gizini çözmek isteyen, Afganistan'dan başlayıp ABD Merkez Bankası'nda son bulan labirentin ipuçlarını takip edebilir.

Kapitalizm çürüyüp döküldükçe, önceden kalın örtüler altında gizlenebilen daha nice iğrenç yönlerini görmeye devam edeceğiz. Midesi sağlam olana, ibretlik bir öyküdür bu. □

TOPLU İŞ SÖZLEŞMESİ

2009 yılı kamu çalışanları işçileri toplu iş sözleşmesi kapsamında, Türk-İş'e üye sendikaların bulunduğu iş yerlerinde yaklaşık 270.000 işçiyi ilgilendiren toplu iş sözleşmelerinin ilk ayağında uzlaşmazlık olunca, Türk-İş grev de dahil olmak üzere bir takım eylemliliklerle hükümeti bu süreçte sıkıştırmaya çalışmıştı. Tüm işyerlerinde 1 saatlik "Çalışmama Hakkını Kullanma" eylemini 81 İl'de yaklaşık 100.000 kişinin katılımıyla gerçekleştirdi.

Hükümet bu "grev tehdidi" karşısında, "bu durum işimize gelir" diyerek "lokavt tehdidi" yaptı. Karşılıklı bu restleşmeler sonunda % 3+5,5 olmak üzere toplamda %8,5'lik zam önerisi Türk-İş tarafından kabul edilmişti.

270.000 kişinin grev yapması demek, çelişki ve savaşımın böylesine sert olduğu koşullarda, üstelik kapitalizmin küresel bunalımının sürekli derinleştiği ortamda, Türk-İş ve sermaye sınıfı açısından sonunun nereye varacağı belli olmayan bir eylem demektir. İstenmeyen durumdur. Eylem, hem sermaye sınıfını hem de burjuva sendikacıları korkutmuştur. Karşılıklı göstermelik tehditler savuran taraflar, kısa sürede uzlaşmışlardır.

Türk-İş'e bağlı sendika üyeleriyle bire bir görüşmelerimizde Türk-İş'in bu tutumu çok sert bir şekilde eleştirilmiştir. Telekom çalışanlarının geçmiş grevlerini örnek gösteren işçi arkadaşlar, Telekom emekçilerinin fiber optik kablolarını keserek nasıl hayatı felç ettiklerine işaret ettiler. İMKB de dahil olmak üzere iletişim bağlantılarını keserek tüm bir akışı durdurmasının, emekçilerin

kendi güçlerinin bilincinde olması demek olduğunu göstermektedir.

TEDAŞ çalışanları, şalterlerin indirilip benzer bir durumun oluşturulabileceğini söyleyerek grev kararının bu yöntemler doğrultusunda uygulanması gerektiğini belirtmişlerdir.

Ağustos ayı içerisinde sözleşme imzalayacak olan kamu emekçilerine gelince... Yetkili sendika Memur-Sen, hükümet ile toplu görüşme masasına oturacaktır. Öte yandan Türkiye devleti İ-LO (Uluslararası çalışma Örgütü) üyesidir ama bu örgütün çalışma ve örgütlülük koşullarını kabul etmemektedir. Yıllardır kamu emekçileriyle "toplular sözleşme" değil "toplular görüşme" yapmaktadır. Emekçilerin dışı dış zorlu mücadeleleriyle kurdukları KESK'in Merkez'i ise, günü savuşturmak için kitlesel olmayan miting ve basın açıklamalarıyla yetiniyor ve zevahiri kurtarmak için "toplular görüşme masasını terk etme eylemi" (sadece terk etmek, başka alternatif oluşturmamak) yapıyor.

Sonuç olarak; kamu emekçileri ile kamu işçileri sendikal barikatları parçalamak, üretimden gelen güçlerini birleştirerek ilerlemek zorundalar. Proleter savaşım, işçi ve emekçilerin özgürleşmesi mücadelesi, ancak bu temelde yükselir. Ekonomik kazanımlar ve çeşitli reformlar, ancak bu temel savaşımın yan ürünleri olarak ortaya çıkacaktır. Mücadele, bu temel üzerinden yükseltilebilir. Aksi halde hiçbir kalıcı kazanımımız olmayacak.

DEK'li Bir Emekçi

KAZANACAĞIZ!

Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi 19 Ağustos 2009'da eylem başlattık. Bir dizi nedeni var bunun. Çalışan sağlık emekçilerin paralarının gecikmesi, şirket sorumlularının "bugün vereceğiz, yarın vereceğiz" türünden yalanlar söylemesi ve aylıklara bir takım patron yandaşları tarafından el konup kaçırılması... Sonunda bunlar bardağı taşırmıştır.

Kime çalıştığımız belli değil. ARC mi, Megapol mü, Sağona mı hangi taşeronla çalıştığımızı bilmediğimizden, hastane başhekimine yürüdük ve içeriye kadar gittik. Çalışan bütün arkadaşların canına taketti bu durum. Başhekimden bir açıklama istedik. Türlü türlü sözler, yalanlar söyledi. Bize kongre salonunda, 21 Ağustos 2009 saat 16.00'da kendisinin talimatı üzerinden paramızın verileceğini söyledi. Buna inandık ama boş bir vaat olduğunu gördük. Tüm çalışanlar olarak o söze inandık ve yalan olduğunu yaşayıp gördük.

Vadettiği günde ve saatte gelmeyince, bizler sağlık çalışanları olarak o şirketin satılmış proje müdürünün yanına inidik. Bizlere yalan söyleyerek "para gelecek bekleyin" dediler; ama bir türlü para gelmek bilmiyordu. Bekledik. Akşam saat 7'ye kadar beklettiler. Sonunda bir yalan daha! Hastanenin yönetiminden üç görevli sahtekar, taşeronun şirketin bürosuna gittiğini söylediler. Sözde getirdikleri parayı yüzer milyon ellişer milyon dağıtacaklarmış! Sorumlu hemşire ve taşeron proje müdürü olan üç kağıtçılar tarafından yalanlar söylendi.

Biz emekçi sağlık çalışanları olarak bu talebi kabul etmedik ve anladık ki hiçbirinin yanımızda değil. Hiç bir yönetimin bizim yanımızda olmadığını anladık. Biz sağlık kuruluşu altında çalıştığımız halde, ne taşeron ne hastane sahip çıkmadılar. Ve anlayacağınız ortada kaldık. Yani tutunacak hiçbir dalımız yok. Ne yapacağımızı şaşırдық.

Sendika dedik hep bir ağızdan. 21 Ağustos 2009 Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nin önünde acilen tüm sağlık çalışanları olarak toplandık ve sendikacı arkadaşlar geldi. Hastane kantininin arkasında basın açıklaması yaptılar ve nasıl hareket edeceğimizi ve nasıl gruplaşma yapacağımızı anlattılar. Nasıl bu devletin köleleştirdiğini ve taşeron firmanın, bir takım devlet yöneticileri çıkar meselesi yüzünden bütün çalışanları köleliğe mahkum ediyorlar. Bizler sağlık çalışanları olarak kölelikten sendikalaşmaya, özgürce çalışmaya ve hiçbir baskı altında kalmamak üzere sendikaya üye olmaya karar verdik. Bütün çalışanlar olarak, bütün çalışan, emek sarf eden, emeğinin gücüyle hakedenlere sesle-

niyorum. Köleliğe artık son verin. Taşeron firmaya boyun eğmeyin, hakkınızı arayın. Tüm emekçi ve alınteriyle çalışanlar, fırsatçılara fırsat vermeyelim. Bütün Türkiye'ye sesleniyorum; el ele verip sömürücü taşeronları yaşatmayalım! Onlar yaşadıkça bu ülkede hiçbir işçi ayakta kalmaz. Hakkımızı arayalım. Tüm emekçi kardeşlerime sesleniyorum, omuz omuza verin sizleri hiçbir güç korkutamaz.

Bir çalışan arkadaşımız proje müdürünün yanına gidiyor izin almak için, çocuğunun cenazesine; izin vermiyor! Böyle bir şey olabilir mi! Bir yönetim böyle bir şey diyebilir mi! Bu insanlık mı insanlık dışı mı size bırakıyorum.

Kimi arkadaşların bir sorunu oluyor izin istediler miydi izin vermiyorlar. En yakını vefat etse yakını saymıyorlar bu insanlık dışı değil mi; sizlere çalışan arkadaşlara söylüyorum. Kızının düğünü oluyor yine de izin verilmiyor ve arkadaşlar istirahat almak sorunda kalıyorlar bu ne demektir biliyor musunuz acımasızca kölece yaşamak ve taşeron fırsatçılarına ön vermektir.

Ve sigortalarda üç kağıtçılık yapıldığını öğrendik. Ayda bir girdi çıktı yapıldığını öğrendik ve senelik izinleri verilmedi. Tüm haklarımız yokolup gidiyor. Bunların sebebini sorsak neden böyle yapıyorsunuz desek, işten çıkarmakla tehdit ediyorlar. Siz çalışan emekçi kardeşlerimize sesleniyorum, gaspçıları durduralım!

El ele verip mücadele edelim. Saygılar, tüm çalışan emekçilere.

Kazanacağız!

**Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesinden
Bir Sağlık Emekçisi**

ANLATILAN SENİN HİKAYENDİR

30 Ağustos 2009

ESENYURT BELEDİYE İŞÇİLERİ SENDİKAL HAKLARI İÇİN YÜRÜDÜLER

Belediye-İş Sendikası'ndan istifa etmedikleri için işten atılan Esenyurt Belediyesi işçileri, sendikal haklarına saygı gösterilmesi talebiyle yürüyüş düzenledi. Eyleme, Mehterçeşme pazarcılarının yanı sıra Türk-İş, DİSK ve KESK'e bağlı sendikalar da katıldı.

Belediye-İş İstanbul 2 No'lu Şube'nin çağrısıyla Esenyurt Meydanı'nda toplanan işçiler, "Sendikal örgütlenmemizden dolayı işten atmalara karşı mücadele edeceğiz" yazılı pankartla yolun tek şeridini trafığe kapatarak belediye binasına yürüdüler.

29 Ağustos 2009

KESK YİNE SOKAKTA, EYLEMDE

KESK, 15 Ağustos'ta başlayan toplu görüşme masasına karşı, toplu sözleşme masası kurulsun talebiyle yine eylemdeydi. Her yıl olduğu gibi, bu yıl da "Toplu sözleşme için toplumla sözleşme" diyen KESK'li emekçiler, hükümetin toplu görüşmeye yüzde 5 lik zamla gelmesini protesto ettiler.

29 Ağustos günü Ankara'da 12.30'da Mithatpaşa Köprüsü'nde toplanarak ellerinde flamalarla ve "TİS yoksa var" dövizleriyle Yüksel Caddesi'ne yürüyen emekçiler, "Sadaka değil toplu sözleşme", "Toplu görüşme çöpe toplu

sözleşme istiyoruz", "Genel grev genel direniş", "AKP zammını al başına çal", "Direne direne kazanacağız" sloganlarıyla yüzde 5 zammı protesto ederek grev yarısında bulundular.

ATAMASI YAPILMAYAN ÖĞRETMENLER EYLEMDE

Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu'ndan Türkiye'nin çeşitli illerinden gelen ücretli, sözleşmeli ve işsiz öğretmenler de 29 Ağustos günü Ankara'da "kadrolu, güvenceli" öğretmenlik talebi ile Başbakanlığa yürüdüler.

Sayıları 750'yi aşan ataması yapılmayan öğretmenlere KESK Genel Merkezi ve Eğitim-Sen yöneticileri ve üyeleri katılarak destek verdiler. Öğretmenler yaptığı açıklamada, sayıları 250 bini bulan işsiz ve güvencesiz öğretmenlere derhal kadro verilemesini, ücretli öğretmenliğin kaldırılmasını, KPSS'nin kaldırılmasını ve bu sistemin yerine güvenilirliği ve geçerliliği yüksek olan bir yönteme geçilmesini istedi. Ve bu talepler yerine getirilmez ise daha büyük ve etkili eylemlere devam edeceklerini söylediler.

28 Ağustos 2009

TERSANELERDE İŞ CİNAYETLERİ SÜRÜYOR

Ereğli'de Ustaoglu Gemi Tersanesi'nde bir taşeron işçisi elektrik çarpması sonucu hayatını kaybetti. Coşkun Gemi firmasının iskelesinde çalışan 33 yaşındaki Hüseyin Aytaç'a elektrik çarptı ve işçi kaldırıldığı hastanede yaşamını yitir-

di. Patron ise, hemen jandarma gelmeden ölen işçinin çalıştığı iskeleyi ve kabloları değiştirdi.

AYZI MODA İŞÇİLERİ EYLEMDE

İkitelli'de kurulu bulunan Ayzi Moda Tekstil Fabrikası'ndan kriz bahanesiyle işten atılan işçiler, 20 Ağustos'ta direnişe başladılar. Yeni bir patrona devredilen Ayzi Tekstil'in önünde işçiler beklemeye devam etti. 28 Ağustos günü sabah saatlerinde yeni patron, polislerle birlikte fabrikaya geldi ancak patronun makineleri polis eşliğinde kaçırma girişimi işçiler tarafından engellendi. Fabrikanın içinde ve dışarıda kurdukları barikatlarla, tek güvenceleri olan makineleri korudular. İşçilerin kararlı duruşu sonucu polis geri adım atmak zorunda kaldı.

İZMİR KENT AŞ. İŞÇİLERİ BAYKAL'I PROTESTO ETTİ

CHP'li İzmir Karşıya Belediyesi bünyesinde bulunan Kent AŞ'den işten çıkarılan işçiler, 78. İzmir Enternasyonal Fuarı'nın açılışına katılmak üzere İzmir'e gelen CHP Genel Başkanı Deniz Baykal'ın Adnan Menderes Havalimanına gelmesinden önce, çıkış yapacağı VIP kapısı önünde eylem yaptı.

İşçiler Baykal'ın otobüsünün önünü kesti ve işçi düşmanı politikalarını protesto etti. Polisin işçilere biber gazı ile saldırması üzerine Baykal'a su şişesi fırlatan işçiler "Baykal dışarı" diyerek otobüsten inmesini istediler. Ancak Baykal işçilerle görüşmeden hızla otobüsle Havaalanından uzaklaştı.

26 Ağustos 2009

İŞTEN ÇIKARILAN İŞÇİLER SANTRALİ BLOKE ET-Tİ

Afşin-Elbistan B Termik Santrali'nin temizlik işlerini yapan taşeron firmada çalışan yaklaşık 100 işçi, temizlik ihalesini başka firmanın alması üzerine işten çıkarıldılar. Ve uzun süre maaşlarını, haklarını almayan, işsiz kalan 100 işçi eylem yaptı.

İşçiler ise işleri geri verilene kadar aileleriyle santralden ayrılmayacaklarını söylediler ve yola oturarak beklemeye başladılar. Giriş, çıkışları da 3,5 saat süreyle engelleyen, santrali işleyemez hale getiren işçiler ve aileleri jandarmanın saldırısına maruz kaldılar. 100 kadar işçi ve aileleri, jandarma tarafından zorla yoldan kaldırılmaya çalışılırken işçilerden yaralananlar oldu, 5'ten fazla işçi de gözaltına alındı. Yapılan görüşmelere karşın ikna olmayan işçiler, gece 00:00'da terminal yolunu tekrar kesti. Gece yarısı termik santralin önüne gelen işçiler, santral yolu üzerinde oturma eylemi başlattı. Ancak jandarmanın bölgeye gelerek işçilere tekrar müdahale etmesi üzerine yine gerginlik yaşandı. İşçiler jandarma müdahalesine rağmen eylemlerini sürdürerek, jandarmanın bölgeden ayrılmasının ardından eylemlerine son verdi. Eylem gece saat 02:30'a kadar devam etti.

25 Ağustos 2009

KESK'TEN İŞ BIRAKMA EYLEMİ

KESK, 25 Ağustos günü, toplu görüşmeleri protesto etmek ve toplu sözleşme hakkına sahip çıkmak için tüm Türkiye'de 1 saatlik iş bırakma eylemi gerçekleştirdi.

Ankara'da saat 11.00-12.00 arası gerçekleşen iş bırakma eyleminin ardından, KESK'e bağlı sendikalar, farklı kollardan yürüyüşle Sakarya Meydanı'nda buluştu. Tüm-Bel-Sen'lilere müdahale eden polisler nedeniyle basın açıklaması yarım saat gecikmeyle yapıldı.

Yapılan basın açıklamasının ardından, KESK'liler herkesi 27 Ağustos Perşembe günü yargılanacak olan SES Ankara Şube Yöneticisi Seher Tümer'in duruşmasına katılmaya, ona destek olmaya çağırdı.

İstanbul'da ise Çapa Tıp Fakültesi önünde 1 saatlik iş bırakma eylemi yapıldı. Saat 11.00'de Monoblok önünde toplanan kamu emekçileri hastane içinde bir yürüyüş yaptılar.

Adana'da KESK Adana Şubeler Platformu İnönü Parkı'nda buluşarak İl Sosyal Güvenlik Kurumu (SGK) Binası önüne kadar "TİS yoksa Grev var" pankartının arkasında sloganlarla yürüdü. SGK Binasının önünde bir basın açıklaması yaptılar.

24 Ağustos 2009

FAS'TA HAVAYOLU ÇALIŞANLARI GREVDE

Casablanca'daki 5. Muhammed Havalimanında Fas Kraliyet Hava Yolları çalışanlarının 20 gündür süren grev ve iş yavaşlatma eylemleri nedeniyle günlük uçuşlar 7 saat ile 1,5 gün arasında rötarla yapılmak zorunda kalıyor.

Afrika-Avrupa arasında uluslararası ulaşımın en önemli

noktalarından sayılan Fas'ın tarihi ve turistik kentlerinden Casablanca'da uçuşların aksaması nedeniyle havalimanı otele dönmüş oldu.

KIBRIS'TA PİLOTLARDAN UYARI GREVİ

KKTC'de Kıbrıs Türk Hava Yolları (KTHY) pilotlarının örgütlü olduğu Kıbrıs Türk Havacılık Çalışanları Sendikası (Uç-Sen) 24 Ağustos günü bir günlük uyarı grevine gitti.

Uç-Sen'den yapılan açıklamada, grevin iki aydan fazla bir süredir sendika üyesi pilot ve uçuş harekât uzmanlarının KTHY'deki özlük hakları ve maaşlar konusundaki sorunlarının çözümüne yönelik girişimlerinden hiçbir sonuç alınmaması nedeniyle yapıldığına işaret edildi.

MEKSİKA'DA VOLKSWAGEN GREVİ SONA ERDİ

Volkswagen işçileri 18 Ağustos Salı günü başladıkları grevi, şirket yönetiminin %3 ücret artışı ve bir defalık nakit ödeme talebinin kabul edilmesiyle 22 Ağustos Cumartesi günü sona erdi. Meksika'nın en büyük otomobil üreticilerinden biri olan fabrikada çalışan işçiler, 18 Ağustos Salı günü ücret konusunda anlaşmazlık yaşanması üzerine greve gitmişlerdi. Şirket yönetimi işçilerin talebini küresel krizin otomotiv sektörünü vurmasını gerekçe göstererek geri çevirmişti.

MISIR'DA OTOBÜS ŞOFÖRLERİNİN GREVİ SONA ERDİ

Kahire ve Giza bölgelerinde bulunan 19 otobüs garajının 14'ünde çalışan ve 22 Ağustos'tan beri grevde olan yaklaşık 10 bin otobüs şoför, biletçi ve teknisyen çalışma koşullarının iyileştirilmesini talep ediyordu. Hükümetin %8 ücret artışı, şoförlerin bazı trafik cezalarından muaf tutulması, aylık gıda ödeneği ve sağlık tazminatı düzenlemelerini gerçekleştirmesi üzerine grev sona erdi. İşçilerin 1984 yılından beri ücret artışı almadığı ifade ediliyor.

ABD'DE MİLYONLAR YÜRÜYOR

ABD'li hekimler 1 Ekim tarihinde "sağlık reformu"na karşı, ABD tarihinin en büyük eylemine hazırlanıyor. "The Million Med March" sloganı altında yürütülen eylem hazırlıklarında bütün ABD'li hekimlerin Washington'a taşınmasını planlıyorlar.

ABD'li Hekimler,

1. Hasta başı yapılan ödemelerin azalması sonucu artan işletme giderleri nedeniyle gün içinde daha fazla hasta bakmak zorunda kalmamak ve hastalara daha fazla zaman ayırmak;
2. Hizmet başı ödeme sisteminin kalkması;
3. Paranın çoğunun sigorta şirketleri ve idari giderler için değil, hasta bakımı ve araştırma için harcanması;
4. Hastaların jenerik ilaçlar alabilmeleri;
5. Sadece avukatların çıkarına olan tıbbi malpraktis yasasının değiştirilmesi;
6. Sürekli eğitim giderlerinin karşılanması;
7. İdarecilerin kendilerini köleleştirmelerine izin vermeyecekleri;

istemlerinde bulunuyorlar.

ABD'li hekimler, dünyadaki en muhafazakar ve yönetimlere en yakın hekim grubu olarak biliniyor. □

UMUDUMUZ KAUGADA KAUGAMIZ SANATIMIZLA!

ADANA AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ DERNEĞİ

**UMUDUMUZ KAUGADA KAUGAMIZ SANATIMIZLA ŞİARILYLA
YENİ ADRESİNDE SİZLERİ BEKLİYOR**

ADRES : Atatürk Cad. Çınarlı Mah. 61012 sok. Pedük Apt.
Kat.1 No:2 (Eğitim-Sen altı)

TELEFON : 0 (322) 459 70 62

Lenin'in partisinin 20. yüzyılda yaptığını 21. yüzyılda "Denizlerin Partisi", Leninist Parti yapmaya adaydır. Bu büyük bir iddiadır kuşkusuz, ama 19 yıllık mücadele deneyimi ve birikimi Leninist Parti'nin bu iddiayı ortaya koyabilmesini sağlıyor. Proletaryanın devrimci sınıf partisi sağlam ideolojisi, doğru öngöruları ve pratiğe geçirdiği doğru politikalarıyla daha şimdiden bu iddianın boş olmadığını göstermiştir.